

ZPRÁVY 2020

Dilia

#🐍?

#🍎?

PODZIM

Já, Ty, On, Ona, Ono, My, Vy, Oni, Ony, Ona
Ten, který definuje
Ten, který poučuje
Ten, který miluje
Ten, který se lituje
Ten, který se asimiluje
Ten, který se učí milovat
Ten, který se učí asimilovat
Ten, který se naučil milovat
Ten, který se naučil asimilovat
Ten.který.se.naučil.asi.milovat.asi.

Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.

CENA EVALDA SCHORMA ZA ROK 2019

Cena Evalda Schorma za původní hru, dramaturgii či překlad hry (do češtiny dosud nepřeložené) je určena pro studenty a je spojena s finanční odměnou pro autora (nebo kolektiv). Hlavním cílem je podpora a motivace mladých autorů a překladatelů v jejich autorské práci.

1. MÍSTO

Tereza Agelová a Marie Mlatečková (JAMU) za původní hru **asi.milování**.

2. MÍSTO

Tereza Agelová (JAMU) za původní hru **dvě čárky**

3. MÍSTO

Jan Plachý (VOŠ při Konzervatoři Jaroslava Ježka) za původní hru **Obraz**

OBSAH

Kontakty	2
DIVADELNÍ ODDĚLENÍ	3
Informujeme	3
Rozhovor	7
Premiéry	12
Nabízíme – České hry	14
Nabízíme – Přeložené zahraniční hry	24
Nabízíme – Nepřeložené zahraniční hry	39
HUDEBNÍ ODDĚLENÍ	42
LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ	42
Rozhovor	42
MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ	46
Premiéry	46
Rejstřík	48

**Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.**

Krátkého 1,
190 03 Praha 9 – Vysočany

ŘEDITEL

prof. JUDr. Jiří Srstka

SEKRETARIÁT ŘEDITELE

Eva Kraupnerová

tel.: 283 893 603

fax: 283 893 599

Ústředna:

tel.: 283 891 587

Záznamník (24 hodin denně):

tel.: 283 893 603

Linka pro volání z mobilu:

tel.: 606 614 658

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax: 266 199 876

referenti pro tuzemsko

tel.: 266 199 826

referenti pro zahraničí

tel.: 266 199 833

agentáž

Mgr. Marie Špalová

tel.: 266 199 861

Mgr. Helena Eliášová

tel.: 266 199 823

Mgr. Barbora Haplová

tel.: 266 199 837

půjčování a prodej textů

Mgr. Pavla Jakobsson

tel.: 266 199 829

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

referent pro tuzemsko

Jitka Tomešová

tel.: 266 199 817

referent pro zahraničí

Erika Svobodová

tel.: 266 199 866

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Veronika Žáková

tel.: 266 199 841

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax.: 266 199 876

referenti

Jan Rychta DiS.

Ondřej Šárek

tel.: 283 893 709

KOLEKTIVNÍ SPRÁVA AUTORSKÝCH PRÁV

ředitel kolektivní správy

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

EKONOMICKÉ ODDĚLENÍ

hlavní ekonom

Anna Tichá

tel.: 266 199 818

vedoucí honorářové účtárny

Šárka Procházková

tel.: 266 199 819

PRÁVNÍ ODDĚLENÍ

Tomáš Herold

tel.: 266 199 865

tel.: 266 199 847

dědictví a úschova děl

Barbora Chovancová

tel.: 266 199 834

Podrobné členění jednotlivých oddělení včetně seznamu zaměstnanců a jejich kompetencí naleznete na www.dilia.cz.

E-mailové adresy zaměstnanců DILIA jsou ve formátu prijmeni@dilia.cz

Na webové stránce www.dilia.cz naleznete kromě kontaktních údajů popisy činností jednotlivých oddělení, novinky, informace pro autory i uživatele, formuláře ke stažení, synopse her a mnoho dalších důležitých údajů.

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

CENA EVALDA SCHORMA PUTUJE DO BRNA

V rámci slavnostního večera s názvem Večeře s novou hrou – Zahradní slavnost převzaly v neděli 23. srpna na dvoře kavárny BAR/ÁK hlavní Cenu Evalda Schorma autorky **Tereza Agelová** a **Marie Mlatečková**, studentky brněnské JAMU, za svou původní hru **asi.milování**.

Cena Evalda Schorma za původní hru, dramaturgii či překlad hry (do češtiny dosud nepřeložené) je určena pro studenty a je spojena s finanční odměnou pro autora (nebo kolektiv). Cena je udělována každoročně na základě nominací, přičemž nominovat může jakákoliv fyzická osoba, zejména však pedagogové a studenti výše uvedených škol a divadelní odborná veřejnost. Hlavním cílem je podpora a motivace mladých autorů a překladatelů v jejich autorské práci. Díla začínajících autorů se tak mohou dostat do širšího divadelního kontextu, než je samotná akademická půda. Cena Evalda Schorma se během své existence stala vedle Ceny Alfréda Radoka prestižním oceněním, uznávaným nejen v Čechách, ale i v zahraničí. „*Smyslem tohoto ocenění je podpořit mladé autory, ale také inspirovat studenty k vlastní autorské či překladatelské tvorbě pro divadlo. Díky těmto aktivitám objevila agentura DILIA řadu dnes*

již etablovaných dramatiků a překladatelů,“ vysvětluje Zdeněk Harvánek, vedoucí Divadelního a Hudebního oddělení DILIA.

Texty oceněné Cenou Evalda Schorma se doposud dočkaly více než 40 divadelních inscenací v profesionálních divadlech, např. v Národním divadle moravskoslezském Ostrava, Švandově divadle, Studiu Ypsilon, A Studiu Rubín, Městském divadle Zlín, Divadle Antonína Dvořáka v Příbrami, a 9 rozhlasových inscenací.

Letošním nominacím na Cenu Evalda Schorma, kterou uděluje DILIA pravidelně již od roku 2001, v naprosté většině dominovala původní autorská tvorba. Do finále se nakonec dostali 3 mladí autoři, respektive dvě autorky a jeden autor.

Na třetím místě se umístil student VOŠ při Konzervatoři Jaroslava Ježka **Jan Plachý** za původní hru **Obráz**. Druhé místo obsadila studentka brněnské JAMU **Tereza Agelová** se svou hrou **dvě čárky**. **Tereza Agelová** se, společně s kolegyní z brněnské fakulty **Marií Mlatečkovou**, stala zároveň vítězkou Ceny Evalda Schorma, a to s původní hrou **asi.milování**. Všichni tři ocenění autoři si díky fondu Dozorčí rady DILIA odnesli také finanční odměnu. Ukázkou vítězné hry představilo formou scénické skici Divadlo LETÍ v režii Martiny Schlegelové.

4 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Informujeme

CENA EVALDA SCHORMA ZA ROK 2019

1. MÍSTO

Tereza Agelová a **Marie Mlatečková** (JAMU) za původní hru *asi.milování*.

2. MÍSTO

Tereza Agelová (JAMU) za původní hru *dvě čárky*

3. MÍSTO

Jan Plachý (VOŠ při Konzervatoři Jaroslava Ježka) za původní hru *Obraz*

VŠEM OCENĚNÝM GRATULUJEME!

Synopse her oceněných Cenou Evalda Schorma naleznete v sekci Nabízíme české hry.

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA DILIA 2020 ZAHÁJENA

V letošním roce pořádá DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura již po šestnácté překladatelskou dílnu. Workshop je určen začínajícím překladatelům, ať už z řad studentů filologických oborů, či naopak studentů divadelních škol a dalších, kteří mají dostatečné jazykové vybavení a zájem o divadelní texty.

Překladatelská dílna DILIA je v letošním roce zaměřena na oblast současné polsky psané dramatiky. Smyslem překladatelské dílny je přiblížit účastníkům problematiku překladu divadelního textu. Každý účastník během workshopu přeloží jednu divadelní hru. Účastníci budou pracovat pod vedením zkušených překladatelů, s nimiž budou průběžně svou práci konzultovat. Na společných setkáních budou moci diskutovat průběh práce s ostatními účastníky dílny. Odbornými tutory jsou v letošním roce Jan Jeništa, Irena Lexová a Pavel Peč.

Závěrečné scénické čtení z přeložených her se bude v letošním roce konat v rámci Palm Off Festu v režii Divadla LETÍ.

V rámci Překladatelské dílny DILIA 2020 se překládají následující tituly: Małgorzata Sikorska-Miszczuk: **Yemaya** – Královna moří
Stipendistka: Alžběta Jilečková, Tutor: Jan Jeništa

Sandra Szwarc: **Fashion Victim**

Stipendistka: Tereza Agelová, Tutorka: Irena Lexová

Maria Wojtyszko: **Sam aneb Rodinná výchova**

Stipendistka: Sandra Olt Feyglová, Tutor: Pavel Peč

Projekt vzniká za podpory Dozorčí rady DILIA a Fabulamundi – Playwriting Europe.

MŠ

BH

VÍTĚZSTVÍ V SOUΤĚŽI ČESKÉHO ROZHĽASU PATŘÍ MARII NOVÁKOVÉ A TOMÁŠI LOUŽNÉMU

Marie Nováková a Tomáš Loužný zvítězili v soutěži Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru Radio Drama Autor. Dramaturgyně a autorka zaujala odbornou porotu v kategorii Původní dosud nezveřejněná rozhlasová hra pro děti a mládež příběhem *Bouřka*. Režisér, autor a překladatel pak v kategorii Původní dosud nezveřejněná rozhlasová hra nadchl porotu dílem *Vyvolený*. Slavnostní vyhlášení proběhlo 25. května 2020 v živém vysílání pořadu ArtCafé na stanici Český rozhlas Vltava.

Vítězné texty Český rozhlas nastuduje a odvysílá ve svém programu. Příběh **Bouřka Marie Novákové**, který zvítězil v kategorii Původní dosud nezveřejněná rozhlasová hra pro děti a mládež, se odehrává za první světové války. Dílo pracuje s jemnou mystickou atmosférou, zároveň však dětskému posluchači dokáže přiblížit pocit strachu a napětí v čase válečné

nejistoty. Vítězný text **Tomáše Loužného Vyvolený** v kategorii Původní dosud nezveřejněná rozhlasová hra pak za použití rozhlasově atraktivních vyprávěcích postupů pojednává o tématu školní šikany, kterou otevírá z originálního úhlu pohledu. Posлуhači se na výsledná zpracování mohou těšit na vlnách Českého rozhlasu Vltava a Dvojka, případně Rádía Junior v pravidelných programových řadách pro hry a pohádky.

O vítězství v soutěži se ucházelo 112 textů v kategorii Původní rozhlasová hra a 72 textů v kategorii Původní rozhlasová hra pro děti a mládež. Do užšího výběru postoupilo v obou kategoriích deset titulů. Vedle hlavních cen udělily obě poroty dalším dvěma autorům čestná uznání. V kategorii Původní rozhlasová hra je obdržel Tomáš Hladký za text *Dormition* a Miloslav Vojtíšek za hru *Tma milosrdenství*, v kategorii Původní rozhlasová hra pro děti a mládež pak Iva Tajovská za titul *Pod Slupkou* a Lidmila Kábrtová

za hru *Šedivák*. Jako cenu pro vítěze vložil Český rozhlas do soutěže v každé kategorii částku 100000 Kč.

Ve finále soutěže se dále mimo jiných objevili i autoři David Košťák se svou hrou *Konec vlašťovčí sezony*, Marek Epstein se svou hrou *Lajf*, Barbora Haplová se svou hrou *Chybyčky*, Štěpán Vranešic se svou hrou *Zvony bez věží cinkat neumějí*, Tereza Březinou se svou hrou *Únikovka*.

Synopse oceněných textů naleznete v sekci Nabízíme české hry. V tomto vydání Zpráv přinášíme též rozhovor s autorem vítězného textu, Tomášem Loužným.

Zdroj: Český rozhlas

MŠ

EUROPEAN DRAMA AWARD – NOVÁ CENA PRO EVROPSKÉ DRAMATIKY

Schauspiel Stuttgart (činohra Stuttgartských státních divadel) představil novou cenu pro evropské dramatiky European Drama Award. Cena, založená ministerstvem pro vědu, výzkum a umění v Bádensku-Württembersku a spolkem Přátelé Stuttgartských státních divadel, je dotována částkou 75 tisíc eur za vynikající dramatické dílo evropského autora a bude udělována bienálně po dvoukolovém výběru. Evropská cena za drama je tak první velkoryse financovanou cenou, která odráží rozmanitost dramatické literatury v Evropě a umožňuje její snazší šíření. Záštitu nad první Cenou převzal ministerský předseda Bádenska-Württemberska Winfried Kretschmann: „Uznáním umění a kultury v podobě této nové ceny vysíláme silný signál, který rezonuje zejména v celé Evropě“.

První European Drama Award za vynikající dramatické dílo získal **Wajdi Mouawad**. Nezávislá porota ho vybrala ze seznamu 44 dramatiků nominovaných mezinárodní poradní radou. Porotu tvoří: Barbara Engelhardt, umělecká ředitelka divadla Maillon Strasbourg, Peter

Kümmel, německý divadelní kritik a redaktor kulturní rubriky týdeníku Der Zeit, Peter Michalzik, autor, předseda poroty, Petra Olschowski, státní tajemnice ministerstva pro vědu, výzkum a umění, Bádensko-Württembersko, a Thomas Ostermeier, režisér a umělecký ředitel Schaubühne Berlin. Poradní sbor sestává z 23 členů z různých evropských zemí, mj. např. Calixto Bieito, Roman Dolschanský, Oliver Frljic, Krzysztof Warlikowski, Franz Wille ad. Kromě hlavní ceny uděluje Schauspiel Stuttgart také cenu European New Talent Drama Award, ta je financována společností SRH Holding (SdbR) dotací ve výši 25 tisíc EUR. První nositel tohoto ocenění byl vybrán členem poroty 2020 Simonem Stephensem a stala se jím dramatička **Jasmine Lee-Jones**.

Slavnostní předání cen se uskuteční 20. září 2020 ve Stuttgartu v Schauspielhausu. Přítomni budou jak vítězové, tak i porota a členové poradní rady. Kromě toho Schauspiel Stuttgart vyzval místní umělce z divadelních scén, aby se zapojili a během víkendu slavnostního předávání cen v různých prostorech předvedli své vlastní inscenace her oceněného autora. Přesný program slavnostního předávání cen bude znám později. Vzhledem k epidemii SARS-CoV-2 se neuskuteční předání cen, jak bylo původně plánováno při slavnostním zahájení evropského divadelního festivalu Writing Europe, neboť byl odložen na rok 2021. Aktuální informace naleznete na www.schauspiel-stuttgart.de.

(Převzato z: IDU)

NOVĚ OBJEVENÁ HRA LOPEHO DE VEGA ŽENY A SLUHOVÉ BYLA UVEDENA V ČESKÉ REPUBLICĚ

Zámek Plumlov se od 13. do 19. srpna proměnil v otevřenou divadelní scénu, kde se na nádvoří uskutečnila exkluzivní česká premiéra ztracené a znovu nalezené komedie Lopeho de Vega s názvem **Ženy a sluhové**.

Nadčasová hra byla po staletí ztracená v madridské knihovně, než opět spatřila světlo světa. Pro španělské publikum ji objevil v roce 2013 Alejandro Garcia-Reidy a do češtiny pro DILIA přeložil Cyril Navrátil. „*Snem každého překladatele krásné literatury je přeložit do češtiny dílo světového klasika. A kdo je lepší než Shakespearův španělský protějšek Lope de Vega? Veselá a nadčasová komedie o lásce dovolí na chvíli zapomenout na realitu a vrátit se do časů Zlatého věku Španělska,*“ vysvětluje autor českého překladu Cyril Navrátil, který hru ve verších překládal čtyři roky.

„*Kdo zná lásku, žárí, hoří. Samou vášní hradby boří!*“ Příběh komedie jedná o lásce a jejích intrikách, milostných trojúhelnících a zápletkách, které láska přináší. Sestrám Luciana a Violante se dvoří urození nápadníci, ale ony našly zalíbení v jejich sluzích. Téměř detektivní zámecký příběh zaplétají zaměněné dopisy, podvodníci a matky...

Text překladu Ženy a sluhové je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

HE

HE

50 LET OD SMRTI JANA DRDY

28. listopadu 2020 uplyne 50 let od smrti Jana Drdy, novináře, spisovatele a dramatika, autora publicistických statí, moderních pohádek, filmových scénářů, románů a povídek.

Jan Drda se narodil v Příbrami do chudé rodiny dělníka. Studoval na příbramském gymnáziu a na Filozofické fakultě UK v Praze srovnávací dějiny literatur a klasickou filologii. Vysokoškolská studia však nedokončil. Během své kariéry publikoval ve Studentském časopise, redigoval univerzitní časopis Rozbor, byl kulturním redaktorem Lidových novin, šéfredaktorem týdeníku Svět práce a spolupracoval s celou řadou dalších redakcí.

V letech 1949–1956 byl předsedou Svazu československých spisovatelů. Byl členem Komunistické strany Československa, zastával významné kulturní i politické funkce, aktivně se účastnil represe proti nekomunistickým spisovatelům.

Zemřel ve věku 55 let v Dobříši, kam se stáhl do ústraní po vlně nevole vůči jeho osobě, způsobené Drdovým negativním postojem ke vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968 a uveřejněním jeho článku „Nezkrývejte jim ani vlas, nedejte jim ani kapku vody“ v Rudém právu, který inspiroval širokou veřejnost k bojkotu pomoci zahraničním vojákům. Jeho pohřbu na dobříšském hřbitově se zúčastnilo dva tisíce lidí.

Literární tvorba Jana Drdy je úzce spojena s krajinou jeho dětství a její značná část byla zfilmována. Mezi nejzásadnější Drdova díla patří románová prvotina zobrazující život na maloměstě *Městečko na dlani*, soubor jedenácti povídek z doby okupace a Pražského povstání *Němá barikáda* a soubor dvanácti pohádkových příběhů *České pohádky*.

(zdroj: ČT)

ROZHOVOR

A portrait of Tomáš Loužný, a young man with light brown hair, wearing a patterned sweater. The background is a solid red color.

TOMÁŠ LOUŽNÝ
SNAŽÍM SE
POSTIHNOUT
BORDEL, KTERÝ SI
NOSÍME V HLAVĚ

Stal ses vítězem soutěže Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru Radio Drama Autor. Mohl bys svou vítěznou hru krátce představit?

Půdorys hry *Vyvolený*, se kterou jsem soutěž vyhrál, není nijak složitý. Ve svém školním kolektivu nepříliš oblíbený kluk Adam dostane takřka magickou příležitost změnit svůj život. Jsou mu jakýmsi podivným způsobem nabídnuta tři libovolná přání. Jednoduché. Ve hře mi šlo ale o něco jiného než o samotný příběh, šlo mi o prozkoumání otázky, zda má smysl vzpomínat na dávná traumata a také o to, zda může být někdo onen Vyvolený. Může být něco takového vůbec možné ve světě, na kterém žije přes osm miliard lidí a být nějakým způsobem Vyvolený si bezpochyby přeje skoro každý? Zároveň jsem také zkoumal možnosti rozhlasové hry přítomností komentátorů děje, kteří si dobře uvědomují, že se jedná o rozhlasovou hru, jenž má určitá specifika a omezení. Komentátoři na ně upozorňují, ale zároveň je vůbec nerespektují.

Jak velký rozdíl je psát text pro divadlo a pro rozhlas? Co je pro tebe svobodnější? Jaká jsou specifika?

Přece jen jsem toho mnoho pro rozhlas nenapsal. Má vítězná hra je více-méně můj první rozhlasový text. Pro mě je zásadní rozdíl v tom, že u divadelní hry se snažím vidět možnosti situací v prostoru, ne všechno se musí říct, protože se to zkrátka může zahrát (ano, zcela neoriginální myšlenka, ale asi to tak je, že). U divadelních her se snažím pokud možno nepsat skoro žádné poznámky do textu, žádné představy děje na jevišti, natož-pak scénografie. Ano, já si to při psaní konkrétně představuji jako režisér, ale to nemusí nikoho zajímat. Divadelní hra by měla podle mého názoru podnítit imaginaci tvůrců. Tato imaginace může být zcela odlišná od imaginace autora, ale to je jen dobře (problém spatřuji jen ve chvíli, kdy chybí jakákoli imaginace).

U rozhlasové hry je třeba všechno sdělit buď slovem, nebo zvukem, stavba dialogu je do jisté míry odlišná, sdělení informace probíhá jinak. Umění psaní pro rozhlas je pak podle mě také v tom, že toto sdělení není násilné, že to ze hry tzv. netrčí, že autor najde způsob jak se v rozhlasovém psaní pohybovat svobodně a autenticky. Já jsem to naopak u své hry přiznal a celou tuto otázku jsem ve hře tematizoval. Taky řešení. Míra imaginace je v obou případech stejná, jen se jí dosahuje jinými prostředky.

Co je svobodnější, říct nedokážu. Někdy omezení inspirují, a pokud ne, pak asi nemá cenu nic psát.

Tvá vítězná hra *Vyvolený* je o šikaně. Tomuto tématu ses věnoval už mimo jiné ve své hře *Synáčci*. Je to téma osobní? Co tě na něm zajímá a fascinuje?

Hra *Vyvolený* je o šikaně skutečně jen okrajově. Šikanu netematizuje, jen se v ní jednou objeví. Přesto je to otázka na místě. Šikaně či manipulaci s druhým jedincem jsem se také mimo jiné věnoval i v Činoherním studiu v Ústí nad Labem v inscenaci *Funny Games*, což je divadelní adaptace stejnojmenného Hanekeho filmu.

Ano, je to pro mě osobní téma, samozřejmě. Moje první hra *Úsměv*, která mě skutečně motivovala k dalšímu psaní, byla dokonce zdívaldel-ným obrazem jako vrcholného zážitku šikany. Když jsem hru poté uvedl na DAMU jako scénické čtení, lidé se bavili a smáli, nevěděli, že je to hyperbolizovaná bolavá skutečnost... ale ten moment byl pro mě zcela formující, protože jsem se přistihl, že se taky směju, že se taky bavím a že to najednou není můj zážitek, je to obraz skutečnosti, která získává přesah, mluví o něčem podstatnějším než o traumatu jednoho člověka.

Kvůli těmto a podobným zážitkům z období dospívání musím nutně uvažovat, kde se v člověku bere to, co nazýváme „zlem“ či „zvrhlostí“. Existuje něco takového a dokážou spolu lidé skutečně plnohodnotně koexistovat i v tak velkém a stále se zvyšujícím počtu? A chtějí? A tady se

otázky stávají obecnými a proto je lepší je vztahovat ke konkrétním textům, inscenacím, postavám... To temné, studené, hnusné je zároveň vždy i fascinující, uhrančivé, svůdné. Někdy zaznívá od některých diváků, že nemají zapotřebí dívat se na to, jak někdo někomu ubližuje, ale já s tím nemohu souhlasit. Je třeba mít otevřené oči a takovému chování a jednání se postavit, podívat se na něj, analyzovat ho, neschovávat před ním hlavu, protože jednou se může týkat i nás nebo našich blízkých a to jak v osobním tak v politickém slova smyslu. Pokud si tuto stránku světa nechceme připouštět, nepoznáme pak ve správnou chvíli, že se jí máme postavit.

Ve svých hrách často pracuješ s výraznou jazykovou stylizací v podobě specifického slovosledu. Jak jsi k této stylizaci dospěl a do jaké míry je pro tvé texty významotvorná?

Dospěl jsem k ní díky svému učiteli tvůrčího psaní na DAMU Romanu Sikorovi. Ne ale proto, že sám také používá stylizovanou řeč, o to nejde a nešlo, jedná se spíše o to, že se mu nějak podařilo dát mi najevo, že psaní není záznam reality, že to není naaranžovaná fotografie. Najednou jsem pochopil (možná, kdo ví), co je to vnitřní rytmus textu, že má text svůj život, a že stylizovaný obraz a jazyk může být adekvátnějším obrazem skutečnosti než snaha napodobit onu skutečnost dialogem.

Lze se na to ale podívat jinak: nahrajte si někdy, jak se s někým bavíte, lidé nemluví učeně jako v televizních seriálech, přehazují slovosled, cyklí se, nedokáží se vyjádřit, používají plevelná slova... z tohoto úhlu pohledu by se možná dalo říci, že má jazyková stylizace, která míří právě tímto směrem, odpovídá skutečnosti více než texty, které se vydávají za „jakoby“ realistické a ne-stylizované. Takové texty mě moc nebaví. Je to většinou nuda. Významotvorná je tak má stylizace v tom smyslu, že se snaží postihnout bordel, který si nosíme v hlavě.

Jsi několikanásobným vítězem dramatické soutěže vyhlášené Knižnou Václava Havla v New Yorku. Jak vnímáš podobné dramatické soutěže? Jaké postavení mají podle tebe současní čeští dramatici? Jsou takové soutěže třeba, aby se autor prosadil? A do jaké míry mohou pomoci?

To je otázek. No, tak popořadě. Myslím si, že takové soutěže potřeba určitě jsou. Motivují k psaní, a to i když většina účastníků nic nevyhraje, ale sedli si a něco napsali. Tím se člověk učí nejvíc. Zároveň takové soutěže říkají, že je o psaní zájem. Je také skvělé, že je autor většinou nějak odměněn, nebudme přehnaně skromní, je to tak a dál to motivuje k psaní. Když jsem poprvé vyhrál v soutěži vyhlášené Knižnou Václava Havla, dostal jsem možnost odjet na dva týdny do New Yorku a bylo tam o mě se vším všudy postaráno. Byl to úžasný zážitek, na který nikdy nezapomenu a ten zážitek je spjatý s napsáním textu. Pokud uspějete, říká se vám, že máte pokračovat, že to někoho zajímá. To určitě není k zahoezení. Navíc jsou podobné soutěže, už jen díky jménům, kterými se zaštiťují, propagátory jistých morálních a lidských hodnot, které je dobré pěstovat, a ke kterým se s hrdoostí sám hlásím. Nejde tedy jen o vítězství. Přesně z toho důvodu někteří lidé odmítají prezidentské a jiné řády udělované nemravnými starci.

Jaké postavení mají současní čeští dramatici, asi nedokážu úplně posoudit. Vnímám různé soutěže a aktivity některých divadel. O podporu se snaží v rámci mezinárodních i vlastních programů více institucí. Největší problém je ale (jako ostatně vždy) ve financích. Málokdo si může dožít – jestli vůbec někdo – oslovit autora a dát mu třeba na dva/tři měsíce plnohodnotný plat za to, že něco napíše pro konkrétní divadlo a zároveň ještě risknout, že to třeba nebude úplně ono. Také tu není tím pádem obvyklé, že by s autorem pracoval dramaturg divadla a vedl ho k ideálnějšímu výsledku. Často vznikne i náhodou zajímavý draft, první verze textu, ale u toho to už zůstane a to často, i když text vyhraje v nějaké soutěži. Vítězství totiž vždy neříká, že se jedná o dokonalou hru, říká spíše, že tato hra má potenciál být

10 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Rozhovor

dobrá (nebo větší potenciál než ostatní přihlášené hry). Pokud to ale skončí jen u konstatování tohoto faktu, tak co z toho?

Další problém spatřuji ve zvyku českého publika. Není nadšené z nových (českých) her, nevyhledává je, pro divadla je daleko jistější uvést známou hru, klasiku. A pokud to tak je, tak proč by měla divadla tvorbu nových her podporovat. A tak se dostáváte do začarovaného kruhu, ve kterém divadla doufají, že někdo něco zázračně napíše a bude to skvělé a oni to uvedou, a autoři doufají, že je někdo třeba motivuje nebo dokonce osloví. Ale to si tak představuji, třeba je to úplně jinak...

Na svém kontě máš i několik překladů současných her, vyznáš se tedy na poli současné světové dramatiky. Máš pocit, že současná světová dramatika prochází obdobím rozkvětu, nebo jde jen o ojedinelé vlaštky?

Asi popravdě nemohu říct, že bych se vyznal obecně ve světové dramatece. Snažím se, seč to jde hry číst, ale jelikož jsem primárně divadelní režisér, dostávám se do soukolí toho, že čtu spíše věci potenciálně vhodné k uvádění v divadle, kde mě oslovili. Tím se můj záběr zmenšuje. Navíc jsem jako čtenář her a potenciální režisér/překladatel také hodně vybíráv. Nemám rád texty, které nazývám „televizní“. Jakkmile mám pocit, že mi autor předkládá rozhovory typu „jak se máš, cos dneska dělal, kdo ti píše, no ne, nepovídej, tenhle, to je ale zajímavý, a co mu odpovíš?“ tak text zavírám. Bohužel to není výjimečná událost, televizních textů je dle mého názoru 98%. Ale v těch dvou procentech se pak dají najít dobré věci.

Jakožto režisér působíš na oficiálních scénách i v nezávislém sektoru. Které prostředí je pro tebe inspirativnější?

Inspirativní jsou jak oficiální scény, tak nezávislý sektor. Je to pro mě spíše otázka tvůrčího a hereckého týmu, mnoho inspirace přichází právě odsud a skvělé lidi můžete mít v obou případech. Také se to často propojuje. S některými stálejšími spolupracovníky jako se scénografem Petrem Vitkem, kostýmní výtvarnicí Kateřinou Jirmanovou nebo hudebníkem Ivem Sedláčkem už jsem spolupracoval jak v nezávislém sektoru, tak na oficiálních scénách. Nerežírují vždy text, který jsem si plně sám vybral, ale zatím mám ten luxus, že jsem nemusel a nemusím režirovat texty, s jejichž poetikou nebo názorem nesouhlasím, byť si je třeba rád přečtu a i je ve svém žánru mohu považovat za skvělé či zručně napsané kusy. Pokud bych se do takové situace měl dostat, asi budu spíše zvažovat, jestli dál divadlo dělat.

Soustavně se věnuješ fenoménu imerzivního divadla. Jak se mu podle tebe v Čechách daří?

Myslím, že se mu zas tak dobře nedaří. Imerzivní divadlo tu pořád existuje a tvůrci se o něj většinou se ctí pokoušejí a v rámci možností je to vše skvělé. Opět je tu ale jeden stále se opakující problém a to jsou finance. V zahraničí se imerzivnímu divadlu daří daleko lépe zkrátka proto, že má na realizaci více peněz. Třeba původně dánská skupina Signa tvoří své inscenace pod hlavičkou velkých německých festivalů, jejichž rozpočty se pohybují v úplně jiných vesmírech. Jelikož je imerzivní divadlo založeno hlavně na atmosféře, na ovládnutí prostoru a na detailu, spolyká daleko více prostředků než běžně chápané divadlo. Jako vše to samozřejmě lze dělat jakousi svépomocí a trochu na koleni, tak ostatně vznikly i nejvýraznější české projekty imerzivního divadla, ale pak se nelze posouvat kamkoli dál. Takový přístup je možný na začátku, kdy se nová divadelní forma ohmatává, kdy se s ní teprve

seznamujeme, ale tato doba již v Česku minula a pokud nebude tvůrcům imerzivního divadla umožněno pokročit dál, myslím, že se vývoj tohoto typu divadla u nás víceméně zastaví v podobě, v jaké je dnes. Třeba se ale povede nějaká zahraniční koprodukce, či nějaký festival překvapí štědrou podporou imerzivního projektu nebo něco podobného... tvůrcům bych to přál a buď bych na takovém projektu rád pracoval anebo bych se samozřejmě přišel alespoň podívat a fandit.

Nejnověji máš za sebou režii inscenace *Šílený Herkules* v rámci plenérového festivalu Antická Štvanice. Z jakého textu jste vycházeli a jaká byla koncepce?

Inscenujeme *Šíleného Herkula* od Senecy. Text jsme jen krátili a přesouvali v rámci naší inscenační koncepce, ale stále je to Seneca. Nejvíce se od Senecova textu odchyluje rapové duo P\AST, které představuje chór. S Ivem Sedláčkem a Danem Kranichem, kteří chór tvoří, jsme byli domluveni, že částečně zachovají původní text a částečně se Senecou pouze inspirojí a napíšou svůj autorský text. To se podařilo a ne vždy je znát, kde se text Dana Kranicha střídá s textem Senecy. Za mě spokojenost. To souvisí se samotnou koncepcí. Ještě před výběrem textu jsem věděl, že chci vytvořit představení na pomezí divadla a koncertu. Přál jsem si letní show, bombastickou podívanou, která samozřejmě bude mít tematický přesah k současnosti, ale divák si ji bude moci nevázaně užít. Senecův Herkules, navíc v nedávném a skvělém překladu Daniely Čadkové, najednou do této vize až překvapivě zapadl. Obří podívaná, Senecova show o lidském afektu, děsivá jízda z Olympu až do hloubek podsvětí noční můry, která končí v usebrání hlavního hrdiny. Nic lepšího jsem si nemohl přát. Zkoušení bylo letně příjemné až natolik, že jsme byli všichni schopní snést pobíhající krysy a smrad podmostního oblouku, který ani po důkladném mytí neskryje svůj původní účel existence – veřejný záchodek všech kolemjdoucích. I to je nezávislé divadlo.

Na co se nejvíc těšíš v nastávající divadelní sezoně?

Na premiéry všech mých přátel (a v září jich tedy pokoronavirově bude až až). Rád se na ně chodím dívat a držím jim palce, aby se jejich inscenace vyvedly. Ano, mnohdy pak všichni divadelníci brbláme, že bychom to udělali lépe, a že takhle to teda určitě fungovat nemůže, ale to jsou většinou jen taková slova, nemoc z povolání, protože stejně příště zase jдете. Chodím do divadla rád a pořád se do něj těším. Zároveň se těším na všechny tvůrce a herce, se kterými budu v další sezoně spolupracovat a na to, čím a jak mě inspirojí, a zda je něčím inspirojí já. Snad jo. Díky.

Rozhovor vedla Marie Špalová

Synopsi vítězného textu *Vyvolený* i dalších oceněných textů naleznete v sekci Nabízíme české hry.

TOMÁŠ LOUŽNÝ

Režisér, autor a překladatel. Vystudoval humanitní studia na UK, teorii a kritiku a posléze režii na katedře činoherního divadla na pražské DAMU. Dvakrát zvítězil v soutěži o krátkou divadelní hru vyhlášenou Knihovnou Václava Havla v New Yorku. Má za sebou několik inscenací, u nichž byl autorem či spoluautorem předlohy a to jak na oficiálních divadelních scénách (Činoherní studio v Ústí nad Labem, Městská divadla pražská či DJKT v Plzni), tak na nezávislých scénách (Vila Štvanice, Divadlo X10). Považuje se nejdříve za Evropana a až pak za Čecha.

Premiéry a užití děl

☆ první provedení
🏠 česká premiéra

1. 6. 2020
Divadlo Šumperk
Karel Čapek – Šimon Peták
**DÁŠEŇKA ČILI ŽIVOT
ŠTĚNĚTE**
Dramatizace: **Vanda
Zaplátková-Hutařová**

7. 6. 2020
Městské divadlo Brno
Petr Ulrych – Božena
Němcová – **Bohumil Steiner** –
Jaroslav Petřík – Klára
Latzková – Igor Ondříček
O STATEČNĚM KOVÁŘI

☆

9. 6. 2020
Divadlo X10 Praha
Arnolt Bronnen
OTCOVRAH
překladatel: **Jaroslav Achab
Haidler**

14. 6. 2020
MeetFactory Praha
Michel Houellebecq –
Matěj Samec
SEROTONIN
s použitím překladu: **Alan Beguivin**

🏠

20. 6. 2020
Západočeské divadlo Cheb
Alessandro Baricco
SMITH & WESSON
překladatelka: **Karina I. Havlů**

20. 6. 2020
Východočeské divadlo
Pardubice
Jan Werich – Zdeněk Svěrák –
Oldřich Lipský – Petr Abraham
TŘI VETERÁNI

🏠

24. 6. 2020
Divadlo Feste Brno
Roman Sikora
**OPRAVDU ŽIVÉ INTERVIEW
S OPRAVDOVÝM PETREM
KELLNEREM**

☆

7. 7. 2020
Divadlo Ungelt Praha
Dany Laurent
DOVOLENÁ PANÍ JOSEFY
překladatel: **Alexander Jerie**

🏠

31. 7. 2020
Tygr v tísni Praha
Lucius Annaeus Seneca
ŠÍLENÝ HERKULES
překladatelka: **Daniela Čadková**

🏠

VÝHODNÉ PROVOZOVÁNÍ HER – ZAPLACENÉ ZÁLOHY

Divadelní oddělení upozorňuje na možnost výhodného provozování her zahraničních autorů, kde již byla zaplacena záloha a dílo lze tedy do vypršení smlouvy provozovat pouze za příslušná procenta honorářů zahraničních autorů (k nim je samozřejmě nutno připočítat procenta pro překladatele, příp. úpravu). Seznam je řazen chronologicky, novinky jsou vyznačeny tučně. Pro amatéry všechny francouzské hry za zálohu 400,- EUR netto na 8% z brutto tržeb, garantované minimum 90 EUR netto za představení, a španělské hry za účtovatelnou zálohu 300–400,- EUR netto na 8% z brutto tržby.

Synopse zde uvedených her naleznete na internetové stránce www.dilia.cz/synopse.

JMÉNO AUTORA – NÁZEV HRY	% Z HRUBÝCH TRŽEB (ZAPLACENO DO)
Woody Allen – Zahraj to znovu, Same (přel. D. Hábová)	7,7 % netto z btto (30. 6. 2021, profesionální divadla)
Woody Allen – Prokletí nefritového škorpióna (přel. O. Sokol)	7 % netto z btto (30. 11. 2020, profesionální divadla)
Woody Allen – Sex noci svatojánské (přel. J. Stach)	7,7 % netto z btto (30. 6. 2021, profesionální divadla)
Marina Carr – U kočičí bažiny (přel. O. Bártová a Š. Císařová)	6 % netto z btto (21. 9. 2020, profesionální divadla)
Ray Cooney – Dvouplošník v hotelu Westminster, Prachy? Prachy!, Rodina je základ státu, 3 + 3 = 5 (přel. B. Hodek)	6 % netto z btto (28. 2. 2021)
Ray a Michael Cooney – Tři bratři v nesnázích (přel. J. Fisher)	6 % netto z btto (31. 12. 2020)
Michael Cooney – Hadaďura, Nájemníci pana Swana (přel. R. Dubský)	6 % netto z btto (31. 12. 2022)
Noël Coward – Rozmarný duch (přel. E. Bezděková)	7 % netto z btto (28. 2. 2021)
Christopher Hampton – Nebezpečné vztahy (přel. L. Smoček a V. Smočková)	8 % netto z btto tržeb (9. 4. 2023, profesionální divadla)
Colin Higgins – Harold a Maude (přel. A. Jerie)	7 % netto z btto (24. 5. 2021)
Neil LaBute – Tlustý prase (přel. D. Hábová)	7,7 % netto z btto (8. 4. 2022)
Martin McDonagh – Osiřelý západ (přel. O. Sokol)	6,5 % netto z btto (31. 12. 2020)
Arthur Miller – Čarodějky ze Salemu (přel. K. Hilská)	7 % netto z btto (31. 12. 2020)
Arthur Miller – Smrt obchodního cestujícího (přel. J. Chuchvalec)	9 % netto z btto (31. 12. 2021)
Bernard Slade – Vzpomínky zůstanou (přel. R. Černý)	7 % netto z btto (31. 12. 2022, profesionální divadla)
Neil Simon – Bosé nohy v parku (přel. I. T. Havlů, K. Iváková)	8 % netto z btto (31. 10. 2020, profesionální divadla)
Dale Wasserman – Přelet nad kukaččím hnízdem	7 % netto z hrubých tržeb (1. 5. 2022, profesionální divadla)
Tennessee Williams – Kočka na rozpálené plechové střeše (přel. M. Lukeš, Z. Josková)	8 % netto z btto (30. 6. 2022)

14 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – České hry

Pro usnadnění orientace v synopsích námi zastupovaných her připojujeme ke každé z nich grafické značky, které přiblíží charakter hry, žánr, obsazení atd.

TRHÁK – hry, které doporučujeme zvláštní pozorností, jsou totiž buď horkými novinkami nebo již zaznamenaly velké úspěchy na světových scénách.

KOMEDIE – hry, které je možno zařadit do žánru komedie.

HRY SE ZPĚVY, MUZIKÁLY – hry jednak hudebně dramatického žánru, nebo ty, které alespoň částečně obsahují zpěvy či tance.

HRY DOSTUPNÉ V ELEKTRONICKÉ PODOBĚ – hry, které máme k dispozici v elektronické podobě, a můžeme Vám je proto obratem poslat e-mailem.

KOMORNÍ HRY – hry s malým obsazením, maximálně do čtyř postav.

HRY VHODNÉ PRO AMATÉRY – hry vhodné pro profesionální soubory, ale zároveň dostupné i pro amatérská divadla.

HRY VHODNÉ PRO DĚTI A MLÁDEŽ, POHÁDKY – hry vhodné jednak pro dětské diváky, ale také pro mladé inscenátory, studentská, dětská divadla apod.

LOUČKOVÉ HRY – hry čistě loutkové, nebo i takové, ve kterých spolu s loutkami vystupují i živí herci.

NABÍZÍME

České hry

CENA EVALDA SCHORMA ZA ROK 2019

ASI.MILOVÁNÍ

Tereza Agelová, Marie Mlatečková

Žánr: hra pro mládež

Obsazení: 4 muži, 4 ženy

divadelní esej z oblasti červené knihovny

on hledá ji ona hledá jeho my se hledáme vy se hledáte oni se hledají

Existuje láska na první pohled?

Autorská koláž na téma hledání ideálního partnera.

Příběh čítankového vztahu s čítankovými chybami.

Budu tě milovat až do smrti.

Prostřednictvím dialogů modelového vztahu, který nikdy nemůže fungovat, zjišťujeme, co my sami jsme schopni do fungujícího vztahu investovat a jak jsme ochotni partnera přijímat.

Musíme si promluvit.

Dramaturgická koláž spojuje úryvky zaručeně pravdivých ženských časopisů, infantilních dětských říkanek, voicebandů, básní Oldřicha Mikuláška, úvahy psychologa Ericha Fromma.

Když jsi šťastný a víš o tom, zatleskej!

Jsmo ochotni naučit se milovat a asimilovat se?

Autorky se v textu snaží postihnout „snadnost“ navazování vztahů mezi dospívajícími formou rozvolněného mírně ironického textového pásma. Na pomoc si berou texty z inzerátů, ankety o seznamování, knihu Ericha Fromma *Umění milovat*, básně Oldřicha Mikuláška a další zdroje. Pracují se zcizením a komentáři uvnitř jednotlivých textových sekvencí, rozvrhují části textu do voicebandových pasáží, experimentují se strukturou dramatického textu a vytvářejí si tak flexibilní scénář pro práci s věkově odpovídajícími účinkujícími. Scénář vznikal pro inscenaci divadelního souboru *Bandajá*.

Hra získala první místo v soutěži o Cenu Evalda Schorma za rok 2019.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TEREZA AGELOVÁ

(*1994 v Ostravě, Velká Polom)

Začínala v ostravském souboru *Zdividla* jako herečka a režisérka. Absolvovala magisterské studium v oborech divadelní dramaturgie a divadla a výchovy na brněnské JAMU. Dlouhodobě se věnuje propojení amatérského a profesionálního divadla, mimo jiné i loutkového a činoherního divadla. Často při inscenování dbá na autorský vklad účastníků do procesu tvorby. V letech 2017–2018 absolvovala stáž v oboru režie loutkového divadla na polské divadelní akademii AST ve Vratislavi. Za svůj největší divadelní úspěch považuje dvě inscenace: autorský manifest *Už brzy dozpívám* (2017), který vytvářela se dvěma členkami divadelního souboru *Zdividla* (účast na festivalech Wolkrův Prostějov, Šrámkův Pisek, Jiráskův Hronov) a inscenaci *Papírová letadla* (2019, podle Elise Wilk), kterou vytvářela pod

vzdělávací institucí SVČ Labyrint spolu s divadelním souborem *Bandajá*. Pokud to jde, tak zkouší dialogické jednání s vnitřním partnerem. Tvrdí, že dramaturg může být režisér i pedagog. Můžete ji potkat jako průvodčí ve vlaku na trase z Brna.

MARIE MLATEČKOVÁ (*1998)

Absolventka Biskupského gymnázia v Brně. V současné době dokončuje bakalářský stupeň studia divadelní dramaturgie na JAMU. Společně s režisérkou Terezou Agelovou napsala autorský scénář ke stejnojmenné inscenaci *asi.milování*.

DVĚ ČÁRKY

Tereza Agelová

Obsazení: 2 ženy
Žánr: hra pro mládež

výpověď dvou žen, které ještě nebyly v tom
pozitivní je někdy negativní

Červený šátečku,
kolem se toč,
kolem se toč,
kolem se toč.

Dneska máš na výběr.

Já nevím proč bych chtěla být matka, nese to svoje rizika.

Odložte si.

Já nevím proč bych nechtěla být matka, nese to svoje rizika.

Uvolněte se.

Být nebo nebýt matka, to je otázka.

Pohlavní styk byl?

Mít dítě, to není jen tak, na to jsou potřeba dva lidi různého pohlaví.

Já nevím proč,

já nevím proč,

já nevím proč...

Hra *dvě čárky* (dvě čárky na těhotenském testu, dvě čárky jako protagonisty textu) tematizuje obavy z těhotenství a vyrovnání se s nastupující sexualitou. Autorka dokáže velmi dobře uchopit pocity a stavy postav v onom podivném období mezi adolescencí a nástupem dospívání. Období plném zmatků, hledání cest, nepochopení, (sebe)destrukce, kladení si otázek a znovu definování světa, protože optika dětského světa už neplatí a optika světa dospělých ještě neplatí. Promyšlená hra se slovy evokující nečekané souvislosti dokáže i na malém prostoru symptomaticky vystihnout obtížné vyjádřitelné pocity, přitom hravou formou s notnou dávkou humoru, který jinak obtížná témata odlehčuje do nesentimentálních a nepatetických vyznění.

Hra získala druhé místo v soutěži o Cenu Evalda Schorma za rok 2019.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

OBRAZ

Jan Plachý

Obsazení: 4 muži, 2 ženy

Žánr: činohra

Edgar Jak se vám líbí ten obraz?

Berenika Ani nevím. Měl by se mi líbit?

Edgar Nevím... Prý má docela úspěch u kritiků.

Berenika Ach tak. Lidské utrpení přece vždy zafunguje.

Co všechno se ukrývá v nejhlubším nitru zbloudilé lidské bytosti prahnoucí po pochopení a po tom nejčistším citu, kterým je mateřská láska? Stačí jen plátno a trocha představivosti... Každý válčí sám se sebou; se svými demony. Někdo v sobě své demony hýčká, jiní se před nimi schovávají. Tak či tak se člověk může stát jejich loutkou a sám sobě nepřítelem.

Tragédie plná slz a strachu, která vypráví o životě umělce, který se pohybuje na hranici nám ještě známého světa a bezedné iluzivní propasti. Na konci přece jen vše skončí, ale jak pravil Yeats: „Je konec opravdu koncem?“

Hra získala třetí místo v soutěži o Cenu Evalda Schorma za rok 2019.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

JAN PLACHÝ (*1997)

Narodil se v roce 1997. Už od mala si vytvářel své iluzivní světy a příběhy, které později začal vkládat na papír. Zprvu hltal všechny knihy od Jacka Londona a Beatnické generace, od kterých se však později vzdálil a našel si novou

cestu k autorům jako například Markýz de Sade, Hermann Hesse nebo John Milton. Právě tito autoři ho provází celou tvorbou, a tak nějak formují jeho současný pohled na svět. V současnosti studuje Tvorbu textu a scénáře na Konzervatoři Jaroslava Ježka a aktivně se věnuje hudbě.

VÍTĚZNÉ TEXTY RADIO DRAMA AUTOR

VYVOLENÝ

Tomáš Loužný

Žánr: rozhlasová hra
Obsazení: variabilní

Každý chce být jedinečný. Ale světelný meč nebo kouzelnou hůlku dostane k narozeninám málokdo. I když by je chtěl každý, ne každý je ale vyvolený, co se dá dělat, že?

Adam chodí na základku. Nemá to v životě zrovna jednoduché. Ale kdo to má na základní škole jednoduché, že? Chtěl by, a určitě v tom není sám, aby jeho život vypadal jinak, chtěl by, aby bylo zlo potrestáno a dobro vyhrálo. Náhle k tomu dostane příležitost, ale když tu je ta možnost, když to jde, možná už to celé nemá vůbec cenu. Sociální sonda (proboha, to je strašný slovní spojení) do jednoho života obyčejného kluka, který chce být VYVOLENÝ. A to by stačilo. Život jednoho kluka (a už vůbec ne sociální sonda) totiž dost možná nikoho nezajímá.

Hra zvítězila v soutěži Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru Radio Drama Autor.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

BOUŘKA

Marie Nováková

Žánr: rozhlasová hra pro mládež
Obsazení: variabilní

Franta: Pane Bože, prosím tě, aby už válka brzo skončila. Ochraňuj Bouřku, nedopusť, aby ji zastřelili, opatruj tátu a řekni mu, že se mi nic nestalo a ukaž mi prosím cestu domů. Slibuju, že už budu hodnej a budu pořád s mámou. Slibuju.

Franta Pilnáček je kluk jako každý jiný, pomáhá rodičům na poli a starat se o hospodářství, nejradši se ale projíždí na své kobylce, které říkájí Bouřka. 28. července 1914 ovšem během atentátu umírá následník rakousko-uherského trůnu František Ferdinand D'Este a nic už nebude takové, jaké bylo. Začíná válka, do které nejprve odvedou Bouřku, a pak i Frantova tatínka. Franta tatínka nechce nechat odjet a naskočí za ním do vlaku, který míří na frontu. A tady začíná Frantovo velké dobrodružství, během něhož se potká s malými uhlobarony, jednookým koňským veteránem Pirátem a holčičkou Maruškou, kterou v poli postřelili vojáci.

Hra zvítězila v soutěži Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru pro děti a mládež Radio Drama Autor.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

MARIE NOVÁKOVÁ (*1989)

Je absolventkou dramaturgie na katedře činoherního divadla DAMU. Působila jako dramaturgyně v Městském divadle Kladno a Klicperově divadle v Hradci Králové. Externě spolupracuje s literárně -dramatickou redakcí Českého rozhlasu (*Ch. Dickens:*

Oliver Twist, J. Havlíček: Neviditelný ad.). Je lektorkou divadelních dílen. Spolu s Ivo Kristiánem Kubákem je zakladatelkou, dramaturgyní a autorkou nezávislého divadelního souboru Tygr v tísní a dramaturgyní ostrovní scény VILA Štvanice. Ve své dramaturgické a autorské tvorbě se zabývá adaptacemi a inscenováním nedramatických látek: *Deník 1959–1974 (adaptace deníků Pavla Juráčka), 1913 (adaptace esejistického románu Floriania Illiese), Berlín Alexanderplatz* ad. Od dětství se aktivně účastní site-specifických projektů.

LAJF

Marek Epstein

Žánr: rozhlasová hra

Obsazení: variabilní

Lea: Nahráli mě...nahráli mě, když jsem se opila. Hnusně opila. Svíklí mě...a šahali na mě. Všude. Dali to na síť...pak odhlasovali, že jsem nejhnusnější na celé škole.

Co má společného patnáctiletá Lea, stará paní von Glaube, nemocný Pavel, delikvent Troškár a pan Florián? Zdánlivě nic jen touhu zemřít. Starým autem se vydají směr Hradec. Saxofon, benzín, telefon a taška s půl milionem eur. U koho skončí? That's LAJF.

Dramatický příběh s prvky černé komedie o tom, jak to může dopadnout, když se několik neznámých lidí dohodne po internetu, že společně spáchají sebevraždu.

Hra se umístila ve finále soutěže Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru Radio Drama Autor.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

CHIBYČKY

Barbora Haplová

Žánr: hra pro děti

Obsazení: variabilní

Moderátorka: Adolfe, veřejnost vás asi nejlépe zná pod označením ‚Muž, který ještě nikdy neudělal žádnou chybu‘. Vy musíte mít přímo život snů, vidíte?

Adolf: Ehm, mezi životem snů a noční můrou je někdy tenká hranice, řekl bych.

Moderátorka: Hahaha. Adolfe, jak vypadá váš běžný den?

Adolf: Ráno si čistím zuby přesně 3 minuty, pak postavím vodu na zelený čaj. Mezitím zkontroluji, že mám v aktovce všechno: peněženku, klíče, mobil, díář, svačinu a lízátko pro zvláštní příležitosti. Oblíknou si čistou košili, zavřu dveře od bytu, přivolám výtah, a když mám štěstí tak potkám – no nic. Prostě jako každý obyčejný člověk.

Čtyři sourozenci se právě vydávají poprvé do školy. Jsou úplně stejní jako všechny ostatní děti: přeríkávají se, padají, mudrují, stydí se... Až na to že to vlastně nejsou děti ale Chibyčky! Malá stvoření, která nám lidem ustavičně sedí za krkem, pomáhají nám překonat sami sebe a poučit se z vlastních chyb. Co se ale stane, když Chibyčka Berta poruší školní nařízení a vydá se ven mezi opravdové lidi? A má to něco společného s objevením Adolfa, člověka, který nikdy neudělal žádnou chybu?

Hra se umístila ve finále soutěže Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru Radio Drama Autor.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

KONEC VLAŠTOVČÍ SEZONY @ A

David Košťák

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 3 ženy

Jak se pozná, že přišlo jaro? Všichni přece čekáme, že se něco změní. Celou zimu. Sníh roztaje, ale to neznamená, že se už nevrátí. První teplý den? Můžeme mu věřit? Je to začátek něčeho nového, nebo jen záluďné lákadlo, které vzápětí stejně oddálí, na co celou dobu čekáme. A co vlaštovky? Po tom, co jsme omezili migraci lidí, omezili jsme i migraci ptáků. Narušili jsme infrastrukturu matky přírody. Ale jak teď poznáme, že přišlo jaro? Co když nepřišlo celá ta léta? A my slepě věříme jen datu v kalendáři...

Budoucnost. Prašné ulice se vyprázdnily po tom, co svět zasáhla nemoc přenášená ptáky. Města jsou izolována jedno od druhého a jejich vzdušný prostor ochraňují napnuté sítě. Ale lidé se naučili žít...

Richard pracuje jako moderátor v rozhlasové vztahové poradně, přestože sám se řešení svých osobních problémů spíš vyhýbá. Odráží nájezdy osamělé matky, ze setrvačnosti udržuje vztah, který ho ve skutečnosti nenaplňuje, a snaží se zapomenout na minulost. Ta se mu ale v podobě tajemné ženy neustále vrací. V podvečer, otevřenými dveřmi na balkón. Co všechno je schopný udělat proto, aby mu už nikdy neodešla?

Romantické drama z dystopického světa o poutech, která se při utažení zpřetrhají, a o tendenci člověka zaměňovat blízkost za nesvobodu. Pohled na vnitřní diktaturu každého z nás.

Hra se umístila ve finále soutěže Českého rozhlasu Radio Drama Autor.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TMA MILOSRDENSTVÍ (2018) @

S.d.Ch.

Obsazení: variabilní

Grafik a mystik Josef Váchal umírá a začíná se hrát o jeho posmrtné osudy. Jak na zemi, tak v říši astrální, kterou za života tolik „fedroval“. V Československu doba politického tání přeje oficiálnímu uznání zneuznaného umělce, v astrálu je potřeba naplnit kvóty spasených duší. Sám Mistr však chtěl být v dalším životě psem a budoucnost lidstva vytyčil slovy: Až spravedlnost kosmická atomem vypálí zemi.

Jediná možná hra o Váchalovi je ta bez Váchala.

Hra se umístila ve finále soutěže Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru Radio Drama Autor.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ZVONY BEZ VĚŽÍ CINKAT NEUMĚJÍ

Štěpán Vranešic

Žánr: rozhlasová pohádka

Obsazení: variabilní

Hra vypráví příběh malé Lindy, děvčete, které na Velikonoční neděli našlo pod Petrovem ležet uplakaný zvon. Ten o Bílé sobotě při cestě z Říma zpátky domů zabloudil a nenašel svou věž. Ústřední dvojice se pak vydává na dobrodružnou výpravu Brnem, kde se s pomocí oživlých a jinak němých a kamenných obyvatel města snaží najít ztracenému zvonu nové útočiště. Pomocnou ruku nakonec podají samotní Brňané a nebohému bronzovému zbloudilci vystaví novou věž právě u petrovské katedrály. Rozhlasová hra balancuje mezi fantastickým světem dětské představivosti a reálnými kulisami města Brna.

Hra se umístila ve finále soutěže Českého rozhlasu o nejlepší rozhlasovou hru pro děti a mládež Radio Drama Autor.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

HRY A DRAMATIZACE ROMANA POLÁKA NOVĚ V DILIA I.

ANNA KARENINOVÁ

Lev Nikolajevič Tolstoj, Daniel Majling, Roman Polák

Žánr: dramtizace

Obsazení: 6 mužů, 6 žen, osmiletý chlapec a kompars

Divadelní adaptace tohoto slavného románu není pouze o trojúhelníku Karenin, Anna, Vronský. Má ambici zobrazit dobu, ve které se odehrává a najít průsečíky se současností. Je to hra o morálce, o hledání boha, ale i o politice a dotýká se i vztahu Ruska k národům v jeho impériu. Zajímavé jsou dvě scény s Levinovým bratrem Nikolajem. Umírá na tuberkulózu, je přesvědčením materialista a komunista, ale v okamžiku strachu před smrtí je ochotný uvěřit v boha. V centru hry je však samozřejmě tragický příběh Anny, Vronského a Karenina. Inscenace adaptace se s úspěchem hrála ve Slovenském národním divadle a trvala čtyři hodiny. Verze, kterou vám předkládáme, je zkrácená varianta na tři hodiny, kterou autoři připravili pro divadlo Vígszínház v Budapešti. V režii Romana Poláka se hraje na malé scéně v Pesti Színház od října 2019.

Text ve slovenštině v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ĎAKUJEM, ŽE SI MA ZABIL! @ 👤 Ⓐ

Roman Polák

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Dva lidé v jednom bytě. Adam se v něm zavřel dobrovolně, Júlia přichází, odchází. Kdo jsou tito dva lidé, tak rozdílí? Co je spojuje, co rozděluje? On je starý spisovatel, který se specializuje na psaní povídek. Ona zřejmě marketingová pracovnice farmaceuticko – kosmetické firmy. Jsou manželé. Ale co je spojilo a co je rozděluje? Proč ona chce, aby on co nejdřív umřel? Každý z nich má tragickou minulost, vzpomínky, které je determinují. Ale nad jejich životem visí stín čehosi temného. Jaké je to provinění, co je vede do konfliktu, který stále víc graduje? Vztahová hra plná divných příběhů, poznamenaných sexualitou. Možná délka představení je hodina, hodina dvacet.

Text ve slovenštině v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NEVESTA HÔĽ' ⚡ @

František Švantner, Roman Polák

Obsazení: 13 mužů, 10 žen, komparz

František Švantner patří spolu s Dobroslavem Chrobákem a Margitou Figuli mezi představitele slovenské lyrizované prózy, dnes bychom to mohli nazvat slovenským magickým realismem. V období druhé světové války se autoři tohoto literárního proudu uzavírali do záhadného světa venkova, plného krutých i lyrických vztahů, na pozadí vznešené i temné přírody. *Nevesta hôľ'* je ústřední dílo slovenského magického realismu.

Do rodné vesnice se po letech vrací Libor, který tu dostal místo myslivce. Ve vesnické hierarchii je to významná funkce v místní státní správě. Má tu na něj čekat i jeho milá – Zuna, s níž si ještě jako děti slibovali věrnost. Ale návrat domů není idylický. On, člověk, který „načuchl městem“, se po počátečním utivém přijetí stává pro vesničany cizím prvkem. Podle jejich tvrzení se ze Zuny stala místní poběhlice, která spí s každým, kdo jí zaplatí. Otec Zuny, starý mlynář oslepl, protože se spřáhl s ďáblem. Mlýn, kde si Libor a Zuna hrávaly jako děti, zchátral a zpustl. Čím víc se Libor seznamuje s prostředím, do kterého se vrátil, tím víc je zmatený. Svět, do kterého se vrátil, je plný pověr, tajemství a nevězivosti. Setkává se s uhlířem Tavem, který žije vysoko v horách a dozvídá se od něj tajemnou a krvavou historii o zrození Zuny. Ale dozví se od něj i to, co je pro něj nejpodstatnější. Zuna je čistá, nevinná a s nikým nespává. To si vesničani jen vymysleli ze zlomyslnosti. Libor začíná vztah se Zunou od začátku. Znovu se zrodí jejich zapomenutá láska. A když už máme pocit, že se i naplní, objeví se On, tulák, který se dokáže proměňovat ve vlka. Záhadná bytost. Libor zjistí, že se s ním Zuna schází. Je to monstrum, které vylupuje lidem oči? Ďábel nebo naše nehmotné druhé temné Já? Postupně se realita v hlavě Libora mísí se sny a představami. Jeho život v horách spěje k tragickému poznání. Odchází z prostředí, do kterého se vrátil s nadějí a radostným očekáváním. Je zklamaný, osamělý a ztracený v komplikovanosti života. Odchází, ale neví kam...

Roman Polák adaptoval tento román už v roce 1986 a inscenoval v Divadle SNP Martin. Tato nová adaptace je ve své struktuře komplikovanější, má výraznější prvky hororu a mystičnosti. Ale i prvky detektivní zápletky. Inscenace, kterou režíroval ve Slovenskom národnóm divadle se hrála s diváckým úspěchem několik sezon.

Text ve slovenštině v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

RUSKÉ DENNÍKY

Aľa Rachmanovová, Roman Polák

Obsazení: 10 mužů, 12 žen

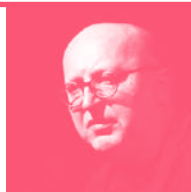
Aľa Rachmanovová (vlastním jménem Galina Ďuriaginová) začala psát svoje deníky jako šestnáctiletá v roce 1916. Od života ve spokojené rodině svého otce lékaře postupně zaznamenává události ruské revoluce od jejich sociálně-demokratických počátků až po červený, komunistický teror, chaos v zemi, občanskou válku a upevnění komunistického režimu. V roce 1925 je donucena odejít z Ruska, i se svým manželem, bývalým ruským zajatcem, Rakušanem a jejich synem do Rakouska. Potom popisuje zážitky v meziválečném Rakousku. Ruské deníky vyšly postupně od roku 1931 do roku 1933 v Rakousku a byly přeložené do celé řady jazyků. Dokonce i do japonštiny. Autorka se v západní Evropě stala velmi populární.

Roman Polák se ve své volné adaptaci soustředí na první část Ruských deníků, ve které se mění režim, mění se charaktery lidí, Aliných spolužáků i podřízených jejího otce v nemocnici i služebnictva v rodině. Vidíme rozpad systému a zrod nového, který je založený na poslušnosti, nedůvěře a krutosti, která se mění až na sadismus. Z množství postav v denících si musel Polák vybrat ty nosné, vytvořit v nich dramatický oblouk, sloučit několik postav do jedné a napsat tak klasickou vztahovou hru, v níž osud země tragicky zasahuje do osudů jedné vážené, humanistické rodiny. Tato hra je i výstrahou před totalitní ideologií, která častokrát přichází nenápadně a s lidskou tváří. Ale postupně se mění ve zvrácený režim. Inscenaci *Ruské denníky* uvádí s úspěchem Slovenské národní divadlo v Bratislavě.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PROF. MGR. ART ROMAN POLÁK (1957)

Divadelní režisér, autor dramatisací domácích i světových literárních děl, dramatik, vysokoškolský pedagog, příležitostně spolupracuje na filmech.

Netradičním inscenováním poezie a autor-ským textem se prosadil jako gymnazista v divadle malých jevištních forem, na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě studoval divadelní režii v ročníku Miloše Pietra. Od roku 1982 působil v činohře Státního divadla Košice a od roku 1984 v Divadle SNP v Martině. V martinském divadle vytvořil jakožto kmenový režisér inscenace, díky nimž se v osmdesátých letech 20. století zařadil k nejvýznamnějším režisérům na Slovensku. Martinské inscenace *Dotyky a spojenia* (1988) a *Baal* (1989) později reprezentovaly československé divadlo na evropských mezinárodních festivalech (Wroclaw, Toruň, Moskva, Bělehrad).

V letech 1990–1996 působil na volné noze. V tomto období spolupracoval se Slovenským národním divadlem, s Divadlem Andreja Bagara v Nitře, s Divadlem Astorka Korzo '90, kde později (1996–2000) působil jako kmenový režisér. V roce 2000 se stal uměleckým šéfem činohry Státního divadla Košice, v roce 2005 se vrátil do Divadla Astorka Korzo '90 na post uměleckého šéfa a režiséra. Jako etablovaný režisér začal spolupracovat i se zahraničními divadly – v Shakespeare's Repertory Theatre (Chicago, USA) inscenoval v roce 1992 *Macbetha*. V roce 1999 inscenoval v Paříži v Theatre Molière Puškinovu hru *Kamenný host*. Intenzivně spolupracoval i s českými divadly v Brně a v Praze. V dubnu 2006 se stal ředitelem Činohry SND a na tomto postu setrval do května 2008. V letech 2013–2017 byl opět ředitelem Činohry SND a v této pozici stál u zrodu

mezinárodního divadelního festivalu Slovenského národního divadla Eurokontext.sk, který prezentuje tvorbu divadel ze zemí V4 a vybraných partnerů z Evropské divadelní konvence (ETC).

Vedle divadelní režie se Roman Polák věnuje také režii filmové. Za činoherní i operní režie získal několik nominací a cen v různých anketách a na festivalech. Věnuje se i pedagogické činnosti – v letech 1994–1996 působil jako externista na Janáčkově akademii múzických umění v Brně a v roce 2007 na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Interním pedagogem Divadelní fakulty VŠMU se stal roku 2011, kde je dnes Vedoucím katedry režie a dramaturgie.

Na návrh Umělecké rady Janáčkovy akademie múzických umění v Brně ho prezident České republiky Miloš Zeman jmenoval roku 2016 profesorem Dramatického umění.

Jako autor se podepsal pod divadelní hru *Kentauri* (Divadlo ASTORKA Korzo '90), je autorem či spoluautorem řady divadelních adaptací (*Nevesta hůl, Anna Kareninová, Bratia Karamazovci*) či výrazných dramatických úprav (*Play Gorkiy alebo Letní hostia*). V současnosti často spolupracuje s dramaturgy Danielem Majlingem, Petrem Kováčem a s dramaturgyní Darinou Abrahámovou.

ODBOJÁŘKY

Jiří Just

Obsazení: 4 ženy

Po letech se sejdou čtyři vězenkyně z doby normalizace. Přestože nebyť kriminální by se nikdy nepotkaly – bývalá prostitutka, šmelinářka, cikánka a disidentka – vypadá to, že společně prožité utrpení se zpětně jeví jako přátelství. Mají si co říct a nač vzpomínat.

Ovšem jen do chvíle, kdy protřelá a jaksi nejmenovaná šéfka, prostitutka Saša (z jejíž iniciativy se setkání uskutečnilo) navrhne, aby si podaly žádost o osvědčení účastníka protikomunistického odboje: mají na to právo, získali to i lidé, kteří za komunistů vůbec neseděli a ona má konexe i „kompra“. Jde jen o to se navzájem domluvit, svědectví čtyř už má váhu. Pravda je to, co si říkaly mezi sebou, u soudu lhaly, aby dostaly měkčí paragrafy. Stačí kreativně pootočit to, co je ve spisech: rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví byla vlastně sabotáž, cikánka „bola pekná mačka a papaláši ju chceli sexuálne zneužívať a kamarati tých sviňarou len trestali“. A mezi klienty Saši patřili i hosté z kapitalistické ciziny, kteří byli tajným informačním kanálem pro disent, jak by jí mohla dosvědčit kolegyně chartistka. Jenže právě tady tvrdě narazí: z hlediska „vyššího principu mravního“ i znalosti lidí v komisích to disidentka kategoricky odmítne a během hádky, při níž vycházejí na povrch animozity v kriminálně potlačované, odchází. Záhy ji následují ostatní. Tuhle „zradu“ zhrzená Saša neunes, polyká prášky na uklidnění, zapijí to čímsi tvrdým. Na konec se splní věštba cikánky: dnešní večer skončí tragicky...

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NESMRTELNÁ TETA ZNOVU ŘÁDÍ!

Zdeněk Zelenka

Žánr: divadelní komedie

Obsazení: 6 mužů, 2 ženy

Nový příběh staré Závisti! Další království v rozkladu! Láska, humor a duchové v pokračování slavné filmové pohádky Zdeňka Zelenky. Tato divadelní komedie o nesmrtelné tetě Závisti není adaptací populárního filmu, který měl premiéru v roce 1993. S pohádkovou komedií *Nesmrtelná teta* má však mnoho společného, zejména úlisnou, životu nebezpečnou postavu Závisti, která tisíce let bloudí světem, aby škodila člověku.

I v novém příběhu se pokouší postavit proti sobě lidi a jediné, co její snahu může ohrozit, je láska. Ve filmovém příběhu to byl Matěj a Pavlínka, kteří by se z lásky jeden pro druhého obětovali, v této divadelní komedii je to hrobník Matyáš a Klaudie, svérázná rebelka z královského hradu. A kdo tentokrát kromě Závisti jejich lásku ohrožuje? Hloupí a zlí mocní, kteří moc dobře vědí, že druzí jsou chytřejší a hlavně schopnější. Proto se chytřích obávají, proto jsou schopni spojit se proti nim i se Závistí. V novém, komediálním příběhu o vládčích a jejich poddaných lze samozřejmě nalézt mnohé odkazy na současné poměry...

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NABÍZÍME PŘELOŽENÉ zahraniční hry

**PŘEKLÁDÁME V RÁMCI PŘEKLADATELSKÉ
DÍLNY DILIA 2020 – SOUČASNÁ POLSKÁ
DRAMATIKA**

YEMAYA – KRÁLOVNA MOŘÍ @
(**YEMAYA – KRÓLOWA MÓRZ**)

Małgorzata Sikorska-Miszczuk

Polsko

Překlad: Alžběta Jilečková

Žánr: hra pro děti i dospělé

Obsazení: variabilní

Yemaya – královna moří je příběh o otci a synu. Šestiletý hrdina, Omar, miluje svého otce, který ale nechápe a neakceptuje složitou spiritualitu jeho dětského světa. Myslí si totiž, že do složitých časů, ve kterých žijí, se něco takového nehodí. Proto se Omar před jediným člověkem, kterého v životě má, schovává. Ale pro jeho dětskou mysl má duši celý svět. Mluví s květinami na balkóně, kusy země, kameny. To jsou jeho jediní přátelé, dokud ho vlna nesmete pod vodní hladinu, kde se mu otevírá docela nový svět. Má to ale háček – svět, ve kterém pro jeho otce není místo.

Yemaya je hra pro děti i dospělé, která na pozadí aktuální společenské situace představuje příběh o věcech, na kterých opravdu záleží – přátelství a lásce. Omarův svět je pak světem nekonečné dětské imaginace, ve kterém se střetávají síly dobra a zla ve fantastické barevné mozaice.

Český překlad bude k dispozici v říjnu 2020.

MAŁGORZATA SIKORSKA-MISZCZUK

Małgorzata se narodila roku 1964 ve Varšavě. Vystudovala žurnalistiku a genderová studia na Varšavské univerzitě a scenáristiku na Vysoké filmové, televizní a divadelní škole Leona Schillera v Lodži. Po ukončení studia navštěvovala kurzy u polského dramatika a divadelního kritika Tadeusze Słobodzianka, a u filmového režiséra Grzegorza Jarzyny. Jejím debutem byla hra *Psychoterapie pro psy a ženy* uvedená v roce 2004, následovala hra o teroristce RAF Ulrike Meinhof, *Smrt Člověka-Veverky*, a černá groteska ze života politika, *Šajba*, uveřejněná v roce 2006, která je ceněná zejména pro svůj živý a originální jazyk. Dále je autorkou her *Kateřina Medicejská*, *Starosta*, *Kufr*, *Polský člověk v čokoládě*, *Železná opona*, *Konec světa*, *Madonna* či *Zmizelé Československo*, hry, která vychází z osudů Marty Kubišové. Z tvorby pro děti pak lze uvést hry *Yemaya – královna moří* a *Neobvyklá cesta pana Věšáka*.

Za hru *Popiřuszko*, *Černá mše* – osobní vizi kněze Jerzyho Popiełuszka, který stál na straně Solidarity a byl umučen komunistickou policií, obdržela v roce 2012 prestižní Gdynskou dramatickou cenu. Vedle divadelních her píše i hry rozhlasové a filmové scénáře. Její díla byla přeložena do více než deseti jazyků, včetně angličtiny

a němčiny. Česky zatím vyšly texty *Smrt Člověka-Veverky* a *Zmizelé Československo* – tu v české premiéře uvedlo Divadlo v Dlouhé.

Ačkoli svou divadelní kariéru odstartovala až po čtyřicítce, je to autorka ambiciózní, zvědavá a s jedinečnou perspektivou obou stran polské kritické divize před i po roce 1989. Během posledních let se etablovala jako jeden z nejdůležitějších a nejbystřejších dramatiků, kteří dnes v Polsku pracují.

FASHION VICTIM (2018)

Sandra Szwarc

Polsko

Překlad: Tereza Agelová

Žánr: tragikomická alternativní hra

Obsazení: 3 muži, 4 ženy, televizor, panda a sbor

Mírek je muž ve středních letech. Zažívá krizi středního věku. Jeho žena už po něm netouží, protože Mírek jen a jen tloustne. Mirkovo vnitřní já je nespokojené a pronásleduje ho ve snech, protože Mírek o sebe vždycky rád pečoval. Už v dětství mu jeho babička ušila dokonale padnoucí oblek. Jednoho dne se rozhodne vyrazit do města a koupit si něco obyčejného na sebe. Svádí ho všechny slevy v obchodech, vypadá to, že *Mírek je v ráji!* *Jenže od chvíle, co si zakoupí běžnou košili, ho ve snech začíná pronásledovat hromada dětí. Z Bangladéše, Kambodži, Myanmaru, Bruneje. Mezi děti, které neustále šijí a šijí, patří také malá jedenáctiletá Lanfen, která se s Mirkem skamarádí. Mírek našel na své košili její tajný, patrně důležitý vzkař!* Od této chvíle chce Mírek udělat všechno proto, aby malá Lanfen pomohl. Třeba i za cenu toho, že všechno to oblečení, které si dopřával, svlékne a zahodí přede všemi na ulici!

Současná hra mladé polské autorky naléhavě komentuje stinnou stránku módního průmyslu. Hra s tragikomickým nádechem připomíná reálnou událost z roku 2013, kdy v Dháce pod střechou zřícené továrny zemřely stovky pracujících žen a dětí. Situace se ovšem nijak nezměnila, textilní továrny východní Indie vyrábějí nový a nový textil pro západní společnost dál. Nekonvenčně strukturovaná tragikomedie se surreálnými snovými obrazy, prapodivnými postavami a humornými komentáři hlavního hrdiny přináší potřebné a dosud opomíjené téma kritiky konzumní společnosti.

Český překlad bude k dispozici v říjnu 2020.

SANDRA SZWARC

„Vlastně nevím, proč píšu. Ptám se na to sama sebe znovu a znovu, a nemůžu najít uspokojivou odpověď. Ale vím, proč píšu pro divadlo. Hluboce totiž věřím, že divadlo je jedna z posledních existujících forem dialogu mezi lidmi.“

Mladá dramatička (* 1989) spojená s polským Trojměstím, má hudební i divadelní vzdělání (hra na klavír, Akademia Muzyczna v Gdańsku; divadelní věda – Unywersytet Gdański). Studiu divadla se dále věnovala na baltské akademii nezávislého divadla (Południowobaltycka Akademia Teatru Niezależnego). Její divadelní debut *Von Bingen. Pravdivý příběh* ji přinesl hned dvojnásobný úspěch (Gdyńska Nagroda Dramaturgiczna, hra oceněna a uvedena také v Polském rozhlasu, polská premiéra v divadle Teatr Gdynia Główna, 2015). Stejně ocenění získala i za následující text *Supernova Live* (Alternatywna Nagroda Dramaturgiczna, 2016, hra otištěna v polském časopise Dialog, 2016). Během autorské spolupráce s Joannou Zdradovou vznikla divadelní hra pro děti *Baloniarzy* (premiéra v Teatru Miniatura,

2016). Následující hra pro jednoho herce *Doppelgänger* byla opět oceněna (první místo v soutěži Strefy Kontaktu ve Vratislavi, hra otištěna v časopise Dialog, 2017).

Polské studentské divadlo Teatr nieUGiętych uvedlo její hru *Fashion Victim* (2016, uvedl také v roce 2018 Teatr Dramatyczny v rámci scénického čtení). Vliv jejího hudebního vzdělání je v jejích textech nepopíratelně znát: důmyslně pracuje s rytmem, dynamikou a s netradičním strukturováním jazykové formy.

SAM ANEB PŘÍPRAVA NA RODINNÝ ŽIVOT (SAM, CZYLI PRZYGOTOWANIE DO ŻYCIA W RODZINIE, 2014)

Maria Wojtyzko

Polsko

Překlad: Sandra Ort Feyglová

Žánr: hudební komedie pro mládež

Obsazení: 6 mužů, 8 žen a další (možné dvojrole)

Titulní hrdina – třináctiletý Sam – působí jako typický outsider: jeho rodiče jsou intelektuálové, on sám nosí brýle, nedělá žádný sport, a místo toho hraje na piano. Spolužáci se s ním pochopitelně moc nebaví a holky si ho nevěšmají. Stereotypní obraz se ale rychle zvrtné. Harmonické manželství Samových rodičů se rozpadá, do života mu vstoupí Ta Pravá, a to všechno dohromady zapříčiní, že Sam začíná mít problémy ve škole.

Sám text hry i původní autorská inscenace Marie Wojtyzsko a Jakuba Krofty nabourávají schémata typická v divadle i literatuře pro děti. Třídní drsnák, ideální rodina ani konzervativní učitelka tu nakonec nejsou takoví, jakými se zpočátku zdají být. Grotesknost dramatu pomáhá mladým divákům zpracovat bolestná témata, která velká část z nich sama prožívá. Tato hořká satira poukazuje na nedostatky vzdělávacího systému a školství, které by mělo vzdělávat nejen pro zkoušky a známky, ale i pro skutečný život – v rodině i ve společnosti. Hra vyvolává smích, ale přitom nutí k zamyšlení. Osamělost není individuálním příběhem hlavního hrdiny, ale kolektivním příběhem celé generace, které se hroutí jedna tradiční jistota za druhou.

Český překlad bude k dispozici v říjnu 2020.

MARIA WOJTYZSKO

Narodila se roku 1982 ve Varšavě. Vystudovala kulturologii na Varšavské univerzitě, scenáristiku na Filmové škole v Lodži a filmovou režii na Andrzej Wajda School, absolvovala také Laboratorium Dramatu ve Varšavě. Je autorkou scénářů k několika krátkým filmům a mnoha televizním seriálům.

Píše divadelní hry pro děti i dospělé, které se uvádějí v Polsku, Německu, České republice, Rakousku i Finsku. V roce 2006 obdržela cenu Starého divadla v Krakově a měsíčníku Dialog za své drama *Děloha (Macica)*. V roce 2010 získala první místo v soutěži poznaňského Centra Sztuki Dziecka její hra *První člověk na světě (Pierwszy człowiek świata)*. Autorská inscenace její hry *Sam aneb Rodinná výchova* získala Grand Prix 20. ročníku Celostátní soutěže současného polského dramatu.

K České republice má mimořádně blízko – jejím manželem je český divadelní režisér Jakub Krofta, se kterým již řadu let působí v Divadle loutek v polské Vratislavi (Wrocławski Teatr Lalek).

VIRUS-FUGA (2020)

Fredrik Brattberg

Norsko

Překlad: Anna Šilhanová

Žánr: činohra

Obsazení: 1 muž, 1 žena

„Aha, takže ty na něj teď klidně sáhneš, a ostatní... všichni na ten sprej šmatali a už tu máme i jednu v izolaci a já... já se taky necítím úplně nejlíp...“

Tragikomická aktovka uznávaného norského dramatika reaguje na vypuknutí globální pandemie. Vše začíná zdánlivě nevinnou scénou ze života jedné partnerské dvojice: On je nadšený kutil, který zrovna pracuje na novém modelu, Ona ho se zájmem pozoruje při práci. Překvapeně však zjišťuje, že součástí modelu je miniatura jejich vlastního domova – i se stejnými, živými obyvateli, jen v miniaturním vydání. A aby toho nebylo málo, i oni mají svůj vlastní maličký model. Počáteční údiv však brzy vystřídá strach – Ona ani obě její menší verze se totiž necítí tak úplně ve své kůži... Že by tu ráčila nemoc? Ale odkud vlastně přišla? Spásným řešením se stává nucená izolace „podezřelých“ a série dezinfekčních postřiků, což má však na zúčastněné nemilé následky. Jsme schopni jít v zájmu ochrany svého zdraví i přes mrtvolu?

Hra funguje na principu matrojošky, kdy se postupně odhalují jednotlivé „vrstvy“ a postavy z nich vstupují do vzájemné interakce.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TRABLE S MISTREM KOMEDIE ANEB SKVĚLE NAČASOVÁNO (A MASTERPIECE OF COMIC... TIMING! 2016)

Robert Caisley

USA

Překlad: Blanka Křivánková

Obsazení: 3 muži, 1 žena

Žánr: komedie

Divadelní producent z New Yorku Jerry Cobb pozval zázračně talentovaného mladého autora Nebraska Jonese na plně hrazený výlet do ráje. Cobb investoval všechny svoje peníze, aby pro ně Jones napsal svoji další hru a umožnil mu tak jeho producentský debut na Broadwayi, jenž kritici budou častovat nadšenými výkřiky jako „mistrovské dílo komiky.“ Cobb sází na reputaci mladého autora, ale se zděšením zjišťuje, že jeho talentovaná hvězda trpí vážnou depresí: je protivný, nejlépe a především nemůže psát. Jediné, co chce ve skutečnosti dělat, je pít Cobbův Bourbon a celý den prospat v luxusním hotelovém pokoji na Cobbovy výdaje. Cobbova pravá ruka, Charlie Bascher, má za úkol autora udržet u psacího stroje, schovávat před ním alkohol a zjistit příčinu jeho nálady.

Co se stane, když jste zaplatili za vznik dalšího komediálního hitu, ale z psacího stroje vychází jen tragédie? Tato oldschoolová komedie odhaluje úskalí uměleckého života a tenkou hranici mezi komedií a tragédií.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

NOČNÍ HOST (NOCNY GOŚĆ) @

Krzysztof Źwikliński

Polsko

Překlad: Irena Lexová

Žánr: hra o jednom dějství

Obsazení: 3 muži

Téměř detektivní rozplétání tajemství o pravosti autorizace Shakespearových dramát. Za jedné teplé, zároveň silně deštivé červnové noci v roce 1615, pronikne do Shakespearova domu tajemný Neznámý, člověk pronikavě až „dábelské“ inteligence, šlechtic a hráč na politické scéně alžbětinské doby. Posléze se v Shakespearově zahradě stáváme svědky příkrého dialogu, v němž autor využívá všech vzniklých literárních pochybností, které se (jak tvrdí mnozí vědci už od poloviny 19. století) vyrojily kolem Shakespearových her mezi hlavními hrdiny, z něhož vyplývá i přiznání o nebezpečné a komplikované hře o manipulaci dobra se zlem, o ambicích a dovednostech, jakož i o vydírání. Napínavý a rytmický velmi svižný dialog o skutečnosti a nejasnostech, o pravosti a původu známých klasických Shakespearových děl.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

KRZYSZTOF ŹWIKLIŃSKI (1960)

Současný polský básník, literární vědec a dramatik. Vystudoval polonistiku na toruňské Univerzitě M. Koperníka, spoluzakladatel časopisu *Przegląd Artystyczny-Literacki* (1992), autor několika poetických sbírek (*Středozevní moře*, 1992, *Kapka krve a sedmnáct jiných veršů pro Annu*, 1999, *Kníže básníků se loučí s milovaným městem*, 2009 aj.), divadelní hry *Proces* (2017) a *Noční host* (2018). Jako dramatik

spolupracuje s divadlem Teatr Polskiego Radia. Od roku 2009 členem polského PEN-Klubu.

ANTIGONA V NEW YORKU

Janusz Glowacki

Polsko

Překlad: Vlasta Dvořáčková

Obsazení: 4 muži, 1 žena

Lavičku v newyorském parku obývají tři bezdomovci – Rus Saša, Polák Bleška a Portoričanka Anita. Každý má svou minulost i důvody, proč se na lavičce ocitl. Ale všichni sní o tom, že ji jednou opustí. Glowackého tragikomedie volně pracuje s motivy Sofoklovy Antigony. I tady jde o to pochovat důstojně, tedy podle představ bezdomovecké komunity, jednoho z nich, a i Glowackého Antigona končí poté, co se rozpadne její svět i sny, tragicky.

Hra polského dramatika Janusze Głowackého (1938) není jen studií bezdomovectví a emigrace nebo reakcí na velké sociální rozdíly ve společnosti. Je to hra o snech a touhách, o věrnosti představám a o lásce. Ale je zároveň i tom, co se stane, když náš opustí základní vůle a motivace žít, když systém nepodpoří člověka a jeho individualitu nebo inteligenci, když síla překonat překážky zvítězí jen na velmi krátkou chvíli. New York a jeho mraveniště se tak stávají metaforou velkého světa ztracených duší, které ale chtějí žít nový život. Vždyť proto tam přišli. Ale...

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

FORTINBRAS SE OPIL

Janusz Glowacki

Polsko

Překlad: Roman Sikora

Obsazení: 7 mužů, 1 žena

Novodobá variace na shakespearovské téma je zneklidňující, varovnou, až apokalyptickou vizí světa ovládaného praktikami intrik a násilí. Děj hry se odehrává na norském královském dvoře v téže době jako události zachycené v Shakespearově Hamletovi. Příběh Fortinbrase – jednoho ze synů zavražděného norského krále – je příběhem člověka, který uniká násilné mašinérii jen díky tomu, že je jejími představiteli vnímán jako lehce manipulovatelná a neškodná lidská troska ovládaná alkoholem. Fortinbras toho také vědomě využívá. Pověst opilce slouží vůči moci jako ochranné mimikry, které ho chrání, ale alkohol je zároveň také ničivou pastí, marným únikem před hroživou skutečností a útekem před jakoukoli odpovědností – útekem, který je stejně ničivý a marný. Dílo balancuje na hranici groteskna a absurdna, humor v něm je převážně černý až cynický, přitom však neurážlivý a rozhodně ne samoučelný. Głowacki si s původním Shakespearovým kusem zkušeně pohrál, divák najde v jeho hře jak zjevné, tak skrytější narážky na detaily z Hamleta.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

RODINA (FAMILIE, 1999)

Maria Goos

Nizozemsko

Překlad: Lucie Gajdošová (Weichbrodt)

Žánr: činohra

Obsazení: 3 muži, 3 ženy

Pobyt na horské chatě zvíří frustrace čtyřicátníků a temné vody šedesátníků. Čas s rodinou nikdy nestál za nic, ovšem to nejlepší Jana, jeho ženu Els a jejich dvě dospělé děti s partnery, čeká letos: sjeli se do odlehle švýcarské horské chaty, aby se viděli... naposled všichni spolu. Els má totiž rakovinu, léčba se minula účinkem a čeká ji pár měsíců života. Idylka nad grogem se nekoná a vědí to všichni. Janovi umírá manželka, jeho syn Nico je suchar, smolař a účetní k tomu, Nicova manželka Sandra nemluví, Nicova sestra, Janova dcera Bibi, přijela oslavit vánoční svátky vybavena tarotem a co říct o jejím muži, Vonovi – je víc zneuznaný spisovatel, nebo uznávaný alkoholik?

Jenže zdaleka nejhůř je na tom Els. Nemluvíme o zdraví. Proč by jinak vyjelo jejímu vlastnímu synovi z pusy: „Pospěš si s tím umíráními!“ a proč jí její muž dalších deset let života neodpustí? A k čemu jsou zázračná uzdravení, když už je na uzdravení pozdě, a je skutečně pravda, že nejsou pouze špatné matky, ale také špatné děti? Rodinný kruh hry nezachraňuje, ale poutá.

Rodina se stala trhákem nizozemské divadelní sezony 2000/2001. Televizní adaptace této hry získala první cenu Gouden Kalf za nejlepší televizní hru a Dutch Film Critics Award na festivalu v Utrechtu v září 2001.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

WIELOPOLE, WIELOPOLE

Tadeusz Kantor

Polsko

Překlad: Irena Lexová

Žánr: performance o pěti částech

Obsazení: 8–12 mužů, 5 žen

Text divadelní hry, postrádající pevnou dramatickou kompozici a který autor nazývá partiturou, rozeznává příběh v malém zapadlém haličském městečku Wielopole Skrzyńské, které ještě před první světovou válkou, jako mnoho jiných haličských městeček, tzv. štetlů, bylo dvoukulturní. Mísil se zde katolicismus s kulturou jidiš. Odjakživa tu žili vedle sebe Poláci a Židé. V příběhu hry – performance rozehrává autor svůj osobní, rodinný příběh s postavami svých rodičů, tet a strýců, s katolickými i židovskými svátky, který doplňuje příběhem polských vojáků z doby první světové války a to vše – životní peripetie rodiny i frontové události válečné doby, tvořící celý děj hry, je „vtěsnáno“ do tzv. dětského pokoje, který není pojat jako konvenční optimistická literární manýra, ale jako laboratoř vzpomínek – paměti na události ze soukromí i historicko-politické. Celý děj v onom pokoji opatřeném strohou realisticou dekorací – lůžkem, skříní, oknem, dveřmi a podle potřeby rozestupující se zadní stěnou – je částečně inspirován Uniłowského prózou (*Společný pokoj*, vykreslující nekompromisní obraz autorovy literární generace) i díly dramatiků S. I. Witkiewicze a W. Gombrowicze. Velmi důležité je zde i zastoupení hudební složky – opakované použití pochodové písně *Šedá pěchota* (z první světové války, která po r. 1918 na počátku existence státu krátce sehrála i funkci národní hymny).

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TADEUSZ KANTOR (1915–1990)

Malíř, scénograf a divadelní režisér, spoluzakladatel krakovské scény Teatr Cricot 2 (1956–1999), jehož inscenace se opíraly o díla zmíněných již polských dramatiků a také malíře B. Schulze. V jedné z jeho posledních vývojových experimentálních etap – „divadla smrti“ vznikla právě dnes už kultovní autorská inscenace *Wielopole*, *Wielopole*, v níž hráli živí herci a jejich přesné kopie – manekýni, které autor a zároveň režisér, částečně vystupující na scéně i jako herec či „dirigent“, používal (a nejen v této inscenaci) jako postavy rovnocenné postavám hereckým. Inscenace *Wielopole*, *Wielopole*, která vznikla v roce 1980 ve Florencii ve spolupráci s divadlem Teatro Toscano (rekruty v ní hráli také italští herci) a která se stala alegorií Evropy roztrhávané dvěma osudovými překážkami – chutí žít klidný život a tíživou osudovou zkárou, byla v roce 1984 zfilmována polskou televizí.

DNES VEČER: LOLA BLAU **(HEUTE ABEND: LOLA BLAU)**

Georg Franz Kreisler

Rakousko

Autor hudby: Georg Franz Kreisler

Překlad: Jan Tošovský

Žánr: komorní muzikál

Obsazení: 1 žena

Úprava: Helena Glancová

Mladá zpěvačka Lola Blau se právě chystá odjet z Vídně do Lince, kde má nastoupit své první angažmá, když jí zastihne telefonát od strýce, který jí z Československých hranic radí, aby emigrovala. Když Lola dorazí do Lince, zjistí, že na její místo už vzali jinou zpěvačku, která sice nezpívá tak dobře jako ona, ale zato má světlejší vlasy, modřejší oči a delší lebku. Dostane se do Švýcarska, pak do Ameriky, udělá kariéru a po válce se vrátí zpět domů, aby zhodnotila, jak moc těch několik šílených let změnilo svět i ji samotnou.

Komorní muzikál vypráví kabaretní formou a mrazivě naivním stylem o tom úseku 20. století, po němž už svět nemohl být stejný jako předtím. Vypráví o emigraci a o stereotypech, které přes tragickou zkušenost lidí zůstávají, i o tom, jak nelze dvakrát vstoupit do jedné řeky.

Muzikál měl premiéru v Divadle F. X. Šaldy Liberec 6. 2. 2009 v režii Heleny Glancové.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

JEAN-PIERRE MARTINEZ V DILIA

NAŠI NEJHORŠÍ PŘÁTELÉ

(NOS PIRES AMIS)

Jean-Pierre Martinez

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Přátelé. Mnohdy je snazší si je udělat, než se jich potom zbavit.

Vincent a Juliette tráví odjakživa prázdniny s Christelle a Patrickem. Nyní však směřují do vyšších společenských kruhů odpovídajících jejich novým profesním ambicím. Když hledají záminku, jak se zbavit svých starých přátel, kteří se jim stali příteží, uvíznou v pasti svých vlastních lží. Někdy není snadné zbavit se svých nejlepších přátel...

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PEKELNEJ VEČER (UNE SOIRÉE D'ENFER)

Jean-Pierre Martinez

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Gabriela: (ukazuje na obrazy) Lenost, lakota, závist, smilstvo, pýcha, zloba a obžerství. Podle svatého Augustýna stojí těchto sedmu hříchů za všemi ostatními.

Jan Lukáš: Svatý Augustýn.

Gabriela: Ty ho nemáš rád?

Jan Lukáš: Ale ano, ano. Ale je pravda, že je to poněkud...

Gabriela: Poněkud co?

Jan Lukáš: Člověk z toho má poněkud tísnivý pocit. Ale od toho to asi je, ne? Aby nás to, ubohé hříšníky, odvracelo od hříchů.

Gabriela: (zklamaně) Tobě se to nelíbí.

Jan Lukáš: Ale ne, líbí, určitě! (ukazuje na jeden z obrazů) To smilstvo se mi líbí.

Gabriela: To je lenost.

Lenost, lakota, závist, smilstvo, pýcha, zloba a obžerství.

Jak se během jediného večera dopustit všech sedmi smrtelných hříchů, aniž byste opustili byt, a neskončit v pekle? To se dozvíte v originální komedii Jean-Pierra Martineze *Pekelnej večer*.

Hra nabízí zajímavou hereckou příležitost pro čtyři herce.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DŮM NAŠICH SNŮ (LA MAISON DE NOS REVES)

Jean-Pierre Martinez

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: komedie

Obsazení: 1 muž, 1 žena

On: Tak si říkám, jestli ta sousedka není mrtvá.

Ona: Proč myslíš?

On: No, já nevím...už ten smrad...

Ona: Smrad?

On: Ty to necejtíš?

Ona: Ne.

On: I když nemám zrovna bystřej čuch. Něco shnilýho tady cejtit je, to tě ujíšťuju!

Ona: Myslíš?

On: A už hezkou chvíli. A čím dál víc.

Dvojice právě koupila za překvapivě nízkou cenu dům svých snů. Co se v tom domě asi odehrálo, že nemohl dlouho najít kupce? Předchozí majitelé v něm zemřeli za dramatických a záhadných okolností.

Filosoficky laděný příběh o tragikomickém osudu jednoho manželského páru, ale i o lidském osudu jako takovém, vyprávěný pozpátku.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NEZASTIŽENÝ ADRESÁT (AVIS DE PASSAGE)

Jean-Pierre Martinez

Francie

Překlad: Sára Dvořáková (Töröková)

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní

Druhý: Rád bych vám řekl, že mi budete chybět, ale vzhledem k tomu, že jsme se doted' ještě nepotkali... Bydlíte tady dlouho?

První: Ale ne, já tady nebydlím.

Druhý: Ach tak. Tak to vysvětluje, proč jsme se tu nikdy nepotkali.

První: Mám tu ve třetím patře ordinaci.

Druhý: Chápu. Jste zubař.

První: To ne. Ten je naproti. Já jsem exorcista.

Druhý: Exorcista?

První: Samozřejmě to na dveřích není vyznačené.

Druhý: Samozřejmě.

První: Ordinuji zejména večer. Nebo dokonce v noci, je to diskrétnější.

Druhý: To bude určitě důvod, proč jsme se nikdy nepotkali...

Na chodbě obytného domu, mezi poštovními schránkami a vstupním kódovým zámekem, se potkávají různé osoby, které si ne vždy rozumějí...

Rozdělení rolí je variabilní podle počtu i pohlaví herců, jeden herec může hrát více postav, pohlaví lze u většiny postav přizpůsobit dle potřeby.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ČAMAKO (CHLAPEC) (CHAMACO) @

Abel González Melo

Kuba

Překlad: Kateřina Popiolková

Žánr: činohra (policejní zápis v deseti kapitolách)

Obsazení: 6 mužů, 2 ženy

Havana, Kuba. Štědrý večer. V parku na lavičce hrají dva mladíci šachy místo toho, aby byli doma s rodinou. Okolo nich pochybná společnost – stará žebračka, excentrický transsexuál a machistický policajt. Kárel má hlad, dluží tři měsíce za nájem a dokud nesežene peníze, tak se domů nemůže vrátit. Potřebuje vyhrát. Potřebuje prachy. Šach. Miguel je z lepší rodiny, ale kvůli problémům s otcem radši tráví noc na ulici. Mat. Miguel prohrává, ale peníze, o které se vsadili, u sebe nemá. Kárlovi se zatemní před očima. Jedna rána, druhá, perou se. Jeden z nich vytahuje nůž. Bodá. Miguel padá k zemi. Umírá.

Tak se ve zkratce otevírá hra současného kubánského autora Ábela Gonzálezeho. Tragická událost zahajuje šetření, které nakonec odhalí víc než jen vraha. Cestou totiž rozkryje hlubší problémy, které se dotýkají celé škály témat – od konfliktů v rámci rodiny přes mužskou prostituci až po zkorumpované instituce. To vše se štíplavou dávkou ironie a svěžího nadhledu.

Hra získala v roce 2005 cenu Španělského velvyslanectví na Kubě (Premio de Dramaturgia de la Embajada de España en Cuba) a v roce 2006 vyhrála cenu kubánské kritiky za nejlepší inscenaci (Premio Villanueva de la crítica cubana). Od té doby je hra překládána a uváděna v mnoha zemích po celém světě.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DŮVOD MILOVAT ANEB ROZUMNÁ A MILOVANÝ (LA RAISON D'AYMÉ)

Isabelle Mergault

Francie

Překlad: Sarah Biderman

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Hra o lásce k penězům a lásce slepé.

Téma věčné jako svět sám: Naslouchat svému srdci nebo se řídit rozumem? Otázka, kterou si Miloň ve své zaslepenosti nestihl položit. Zamíloval se totiž do Chloé, která nejenže je o třicet let mladší než on, ale ani jeho lásku neopětuje. Jediné, co miluje, jsou jeho peníze. Miloň je velmi bohatý a úspěšný průmyslový magnát, letitý starý mládenec, který se ve své bezmezné zamilovanosti s Chloé právě oženil. Netuší, že na svatební cestě v Benátkách, kam právě přiletěli, mladá manželka plánuje jeho smrt. Zaslepen láskou, Miloň nevidí, jaké nebezpečí mu hrozí. Naslouchaje jen svému srdci, odmítá poslouchat varovný hlásek svého rozumu. A protože jej odmítá slyšet, jeho rozum se objeví zhmotněný v podobě ženy z masa a kostí! Ta žena je nejen šarmantní, ale neuvěřitelně dynamická a autoritativní. Vzteký bez sebe, že ji Miloň už pár měsíců neposlouchá, mu vpadne do života uprostřed jeho líbánek, aby ho zachránila. Ovšem přesvědčit ho o své existenci a pravdivosti svých slov jí dá velkou práci. A času není nazbyt. Miloň je najednou konfrontován s drsnou realitou a postaven tak před velké dilema: Následovat hlas svého srdce nebo poslechnout svůj rozum? A co když to bude právě jeho žena Chloé, která najde správné řešení?

Brilantní akční komedie plná emocí i moudrých úvah o vztahu mezi ženami a muži.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ŠTRACH A BÍDA FRANCOVY RÍŠE (TERROR Y MISERIA EN EL PRIMER FRANQUISMO)

José Sanchís Sinisterra

Španělsko

Překlad: Kateřina Popiolková

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní

Sám název hry parafrázuje Brechtovo drama *Strach a bída Třetí říše*, čímž autor vzdává hold své velké inspiraci a zároveň jasně vymezuje rámec, ve kterém se bude pohybovat. Devět scén dramatu tvoří fresku každodenního života lidí v prvních deseti letech po španělské občanské válce. Frankismus je pozadím i aktivním činitelem, který zasahuje do osudů všech postav. Sinisterra zde vychází z dokumentárních materiálů a výpovědí reálných osob, a na tomto základě tvoří situace, které se dotýkají nejrůznějších aspektů života přeživších. Každá scéna nabízí vlastní pohled na poválečná léta: někteří s režimem kolaborují, jiní se snaží přežít, další se staví proti a nepřestávají za své přesvědčení bojovat. Autor se dotýká široké škály témat, a to i díky tomu, že nás pokaždé stěhuje do jiného prostředí: ocitáme se ve školní třídě, v ženské věznici, na dětském táboře nebo třeba v mexickém azylu. Ačkoli se drama dotýká jednoho z nejtemnějších období nedávných španělských dějin, nepostrádá zároveň humor a vtip, které jsou příměsí téměř všech situací.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TEXTILNÍ TRILOGIE (MUSÍŠ BÝT VDĚČNÁ / MŮŽETE BÝT RÁDY / JSME ŠŤASTNÉ) (TEXTIL-TRILOGIE (MAN MUSS DANKBAR SEIN, IHR KÖNNT FROH SEIN, WIR SIND GLÜCKLICH), 2017)

Volker Schmidt

Rakousko

Překlad: Jana Slouková

Žánr: činohra

Obsazení: 3 ženy

„udělám hanni silnější a naučím ji pokoře / budu šířit svoje štěstí / znám bolest / znám krvácející tělo / ale já to překonala / zůstanou jenom hbité ruce / abych mohla udělat něco dobrého / pro světový trh / pro světový mír“

„jsem můra / jestli nejsem už mrtvá / pak jsem hmyz / co přistál na zádech / a teď hledá kde je dole a kde nahoře / v tomhle světě / v mém světě / a především chce vědět / žije ještě / žiju ještě?“

Trilogie Volkera Schmidta (*1976), kterou rakouský autor vytvářel v letech 2007–2017 představuje obsáhlý, provokativní a inspirativní pohled na stav současného globalizovaného světa.

Hrdinkami třídílného dramatu jsou rakouské šičky Liesl, Kathi a Hanni, které jednou „v budoucnu, až se všechno otočí“ pracují ve Vídni či v jiném podobném evropském velkoměstě v textilní továrně v nelidských podmínkách za minimální mzdu. Hra, která jako hlavní téma

představuje otázku sociální nerovnosti, neprostupnosti, moderního otroctví a postavení ženy, těži především z dystopické představy změny světových hospodářských podmínek, kdy Evropa ztratí své postavení a stane se jen levnou pracovní silou pro teď už vyspělé země dosavadního třetího světa. V textilní továrně pro nejmenované světové značky prožívají tak svou beznadějnou přítomnost všechny tři hrdinky, mezi lidskou prací, chudobou a sny o lepším životě. Navenek se mluví o minimální mzdě a korektních pracovních podmínkách, skutečnost je jiná a všechny tři ženy se rozhodnou uprchnout z továrny, z města a z Evropy do jiného světadílu a života.

Druhý díl trilogie nás zavede právě tam, namačkané v člunech, skryté v dvojítech podlahách dodávek se ženám skutečně podaří prchnout do vysněné Asie a setkávají se spolu znovu. Realita je ale krutá. Jsou zavlečeny do sexuálního otroctví, snaží se dál protloukat, vzpomínají na domov (jedna z nich na své dítě, které nemohla vzít s sebou) a nepřestávají věřit v lepší život, i když se zde, ve „vyspělem světě“ s Evropankami zachází jako s nejhorší špinou. Jedna se stává prostitutkou pro luxusní klientelu, další se snaží bojovat za práva prostitutek a stejně jako v textilce dělat revoluci, třetí uklízí v prominentní rodině a snáší ústrky a sexuální obtěžování ze strany zaměstnavatele. Nakonec se všechny tři, znovu ztroskotané, znovu setkávají.

V třetím díle, který je epilogem o pěti obrazech, se v hutných monologických pasážích kladou otázky stavu současného světa, moderního otroctví a jeho záměny za otroctví dobrovolné, nesvobody, globalizace, kapitalismu a našeho dobrovolného vstupu do jeho područí. Podíváme se na příběh všech tří už s vydařenou integrací do nového života a společnosti, ale otázka jejich vnitřní svobody a štěstí je stále otevřená. Všechny tři se tedy vrací ke kořenům a vrací se do „své“ rakouské textilky. Kruh se uzavírá...

Forma hry je stylizovaná, tvoří ji obsáhlé monologické pasáže a britký i poetický rytmizovaný jazyk. Je určena třem protagonistkám, které hrají i vedlejší role včetně mužských a představují tři rozdílné principy přístupu k životu, společnosti, lásce. Přímý apel na publikum najdeme především

v prologu a epilogu, kdy jsou diváci v „rolí“ nevládní organizace, která vyslala svého zástupce zkoumat pracovní podmínky v textilní továrně.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

BOTTICELLI V PLAMENECH (BOTTICELLI IN THE FIRE, 2018)

Jordan Tannahill

Velká Británie

Překlad: Zuzana Ščerbová

Obsazení: 5 mužů, 2 ženy

Žánr: činohra

Botticelli v plamenech je fiktivní příběh s historickým podkladem a odkazem na renesanční Florencii 15. století (obroda umění a vědy, život v Medicejském paláci plný různorodého veselí, zejména maskarních bálů, ale i život intelektuálů, umělců, nebo obyčejných lidí, které sužuje bída a mor), ovšem z pohledu 21. století. Tomu odpovídá i jedinečný styl hry. Snoubí renesanční atmosféru a charakter doby s prvky moderního pojetí divadla (poezii a slang, sborový zpěv a techno, rap, anachronismy současnosti s mytologií...)

Ústředním tématem hry je hledání identity – ve smyslu genderového pojetí, i jako sondy napříč platformami: politickou, sociální, metafyzickou, či hluboce osobní.

Hlavní postava talentovaný malíř Sandro Botticelli se pohybuje doslova na hraně. Jeho ego je neomylné, jeho živočišné lidství je převtěleno do charakteru libertina, který nezná hranice a věří pouze ve svou genialitu. Žije teď a tady, a především na maximum.

Zároveň ale sledujeme i další linky příběhu, nejen Botticelliho závislost na kráse, umění a fyzickém požitku. Jeho erotický románec s Clarici Orsiniovou, milenecký vztah s plachým malířem Leonardem da Vincim, hodnotu přátelství s Poggiem, vliv jeho matky Marie.

Botticeli je chycen v pasti Medicejů (zejména manipulativního Lorenza) a v pasti Savonaroly – fanatického kazatele, který přišel do Florencie vést populistickou revoluci proti Medicejům, stejně jako proti přepychu a intelektuálům. Získává stále větší vliv nad děním ve Florencii, nad lidem, nad uměním. Až jeho konání vyústí v „Ohňostroj marnosti“. Především je však chycen v pasti svého vlastního já. Je podroben hned několika zkouškám a není dobré šlápnout vedle. Musí zvolit mezi vlastní kontroverzní životní filosofií a životem samotným. Jak dalece je na své cestě při rozhodování schopen zajít? Kolika marných chyb se musí dopustit a koho zradit? A za jakou cenu?

Tato historická tragikomédie je pozoruhodná svou dramaturgií a aranžjí textu. Svižné dialogy střídají monology plné úvah, je vtipná, sexy, emotivní, zároveň i filosofická, místy doslova poetická. Vybízí nás k zamyšlení nad vlastní podstatou bytí rezonující s kontextem jakéhokoli místa, doby, či okolností, ve kterých se my lidé ocitáme.

Text se v současné době překládá. Originál je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

CESTA KOLEM SVĚTA ZA 80 DNÍ (LE TOUR DU MONDE EN 80 JOURS)

Jules Verne, Sébastien Azzopardi, Sacha Danino

Francie

Překlad: Irena Novotná

Žánr: rodinná komedie

Obsazení: 4 muži, 1 žena

*Průvodčí: Ano, to já proštlpl první jízdenku té slavné cesty kolem světa!
Umíte si představit, byl jsem na to patřičně hrdý! Jedna má fotka se dokonce objevila v novinách. Obvykle ledově klidní a vyrovnaní Angličané se pro to dobrodružství bláznivě nadchli! Britský lid pohltilo frenetické zaujetí vlastní spíše jižním národům. Každý detail cesty se převracel zprava zleva...*

Anglický gentleman Phileas Fogg uzavře s členem Reformního klubu zdánlivě prohranou sázku. Vsadí se, že zdolá cestu kolem světa za pouhých 80 dnů! To je v roce 1872 něco nevidaného. Vydává se vsťříc dobrodružství spolu se svým francouzským sluhou jménem Passepartout.

Bláznivá road movie pro celou rodinu, na níž se dva cestovatelé setkají třeba s indickou princeznou Audou, s kovbojem Jackem, s anglickou krásnou, ale především s inspektorem Fixem, který klade hrdinům léčky a překážky. Podaří se Foggovi vyhrát? Bude včas v Reformním klubu? Nezadrží jej na poslední chvíli Fix?

Příběh podle slavného románu Julese Verne napsali Sébastien Azzopardi a Sacha Danino. Hra získala v roce 2006 cenu Charlese Oulmonta a o rok později na festivalu v Anjou Cenu diváků, za sebou má tři tisíce repríz.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

MOJE ČUBKA (MI PERRA, 2017) @

Sergio Martínez Vila

Španělsko

Překlad: Matouš Danzer

Žánr: činohra

Obsazení: 5 mužů, 3 ženy (tři sbory)

Daniel má strach. Sdílí temné tajemství s lidmi, kteří každý den přicházejí k němu domů, aby provozovali sexuální styky s jeho fenkou boxera. Danielovy chatrné příjmy pocházejí pouze z tohoto vykořisťování, které jen posiluje jeho strach a činí ho všudypřítomným. Jeho dům se tak stává spojením mnoha domů, mnoha prostorů veřejných i soukromých, kde se volně potulují hrůza a zneužívání moci.

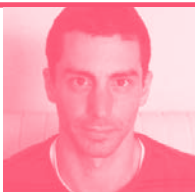
Poznámka autora: *Moje čubka* je noční můra. Rozvíjí se s jazykem a placticitou, které připisují rozechvělým snům. Donebevolající beztrestnost, kterou požívaly některé příšerné zločiny proti dětství (nejvzorovější ze všech je

dost možná případ Bar España) dává základy tomuto textu plnému bolesti a naděje zároveň. Jeho obrazy jsou drsné, avšak jsou výsledkem touhy vidět něco, co kvůli strachu nebo předsudkům nepovažujeme za přípustné chtít vidět. Proto se *Moje čubka* vědomě odehrává na okraji a v příšeří, ačkoli se na něj vybavila oslepujícími reflektory a dálkovými světly.

Text byl doporučený k překladu do dalších jazyků komisí Eurodram 2018.
Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

SERGIO MARTÍNEZ VILA (*1984)

Španělský dramatik, divadelní režisér a filmař. Studoval audiovizuální komunikaci na Universidad Complutense v Madridu a filmovou režii na Escuela de Cinematografía y del Audiovisual v Madridu. Po působení na Instituto Cervantes v Novém Dillí (Indie), kde vyučoval španělštinu, se opět usadil v Madridu, aby se plně věnoval psaní a scénické / audiovizuální tvorbě. Získal stipendium od Sala Cuarta Pared, od nadace SGAE, INAEM a od Národního dramatického centra, kde byla odpremiérována jeho dvě díla. Jeho texty byly také uvedeny v Teatro Espanol nebo na festivalech Surge (Madrid), Tercera Setmana (Valencia), Be Festival (Birmingham) a na Scenes d'Europe (Remeš). Jeho první celovečerní film "La espera" měl premiéru v oficiální soutěžní sekci na festivalu Abycine (2015) a v Sala Berlanga v Madridu. Podílel se také na různých multidisciplinárních projektech, je například dramaturgem v rámci Fango Collective a tanečním dramaturgem v evropském projektu „Performing Gender: Dance makes differences“.

TETOVANÁ RŮŽE (THE ROSE TATTOO, 1951)

Tennessee Williams

USA

Překlad: Hana Budínová

Obsazení: 5 mužů, 7 žen

Žánr: činohra

Tetovaná růže z roku 1951 patří mezi Williamsovy optimističtější a bezstarostnější hry. Je poctou jeho milované sestře Rose a jejímu příteli, sicilskému herci a bývalému řidiči kamiónu Franku Merlovi, kterému tuto hru po návratu ze Sicílie věnoval. Ve jménu postavy Mangiacavalla použil i Merlova přezdívku „Malý kůň“. Ač se příběh odehrává ve Williamsově rodné Louisianě, stejně jako mnoho jeho dalších her, probouzí v nás právě spíše atmosféru a vášnivost Itálie, kterou měl díky svému partnerovi možnost poznat zblízka. Není divu, že kritici obdivovali zobrazení vředního života Italů a jejich naturelu v postavách přistěhovalých Sicílanů.

Tetovaná růže měla premiéru 3. března 1951 na Broadwayi v Martin Beck Theatre. Hlavní roli vášnivě, truchlící sicilské vdovy, utíkající před světem, ztvárnila Maureen Stapleton a po dlouhé době dalšího muže v jejím životě, sicilského řidiče, který je vlastně obrazem jejího zesnulého muže, hrál Eli Wallach. Ten svou podobu ještě zdůraznil symbolickým tetováním růže na hrudi. Růže jako symbol prolínající se celou hrou se objevuje i ve jménech Serafininy rodiny – Rosario, Serafina Delle Rose, Rosa Delle Rose. Oba herci natočili o dva roky později i stejnojmennou hodinovou rozhlasovou hru.

Přestože podle kritiky nedosahovala Tetovaná růže kvalit dvou předchozích Williamsových her, návštěvnost zaznamenala pravý opak a hra byla oceněna Tony Award v následujících kategoriích: Nejlepší hra, Nejlepší mužský herecký výkon (Eli Wallach), Nejlepší ženský herecký výkon (Maureen Stapleton), Nejlepší scéna (Boris Aronson). Herecké výkony byly oceněny také Theatre World Award.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

NABÍZÍME NEPŘELOŽENÉ zahraniční hry

IKI.RADIKALMENSCH (2019)

Kevin Rittberger

Německo

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní

Láska ve věku algoritmů. Co je tak úžasného na lásce k člověku, který má své vlastní názory, plány a nároky. Z toho plynou jen konflikty a trápení. Proč by v nás něžné city nedokázala probudit umělá inteligence? Roboti a kyborgové jsou možná lepšími partnery než lidé. Roboti jsou komunikativní, přátelští, oddaní, šikovní... Dají se vypnout a zapnout...

Robot IKI a Petr jsou pár. Je tohle naše budoucnost nebo jedno velké nedorozumění? Petrovi se vztah líbí, předstírá, že je milující dobrodruh a hrdinný bývalý revolucionář. A co IKI? Bude to žena snů, která bez doprovázení splní vše, co si Petr bude přát, nebo se z ní postupem času vyvine radikální osobnost, protože prostě ztratí trpělivost a přestane být poslušná.

Můžeme IKI považovat za lidskou bytost nebo je to jen elektronický odpad? A kdo nám dá záruku věčné lásky?

Kevin Rittberger odhaluje s ironií a ostrým smyslem pro humor naše představy o štěstí a vztazích, které jsou ale ve výsledku základem pro zrod radikálního člověka.

Hra byla nominována na Mülheimer Dramatikerpreis za rok 2019.

Text německého originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

DER FISKUS (2019)

Felicia Zeller

Německo

Žánr: komedie

Obsazení: 1 muž, 4 ženy

Felicia Zeller nás ve své nejnovější divadelní hře, která byla nominována na Mülheimer Dramatikerpreis za rok 2019, vrhá do víru finančního úřadu. Hromady dokumentů, špatně vyplněné formuláře, nekončící proud stížností. Atmosféra na finančním úřadu je neradostná. Do toho všeho je vedoucí oddělení stala ambiciózní Nele (45 let), ačkoli nejzkušenější a služebně nejstarší úřednicí je Bea (55 let). Bea ví o daňovém zákonu skoro všechno, ale nikdo se jí neptá. Usilovně pracuje na vyřešení těch nejzapeklitějších případů, ale její novou vedoucí to nezajímá. Složitě analyzuje Nele nic neříkají, ta už se vidí jako šéfka celého finančního úřadu. Úřednice Elfi (28 let, pravděpodobně těhotná) kolem sebe mává případy, kterým nerozumí, ale s radostí využívá daňových úlev, které jí přináší status manželství. Její manžel Reiner se ve volném čase věnuje psaní písňových textů a neúnavně hledá inspiraci. Šikovná auditorka Fatma (35 let) se vždycky objeví ve správný okamžik, alespoň ze svého pohledu.

Daně. Nikdo je nemá rád. A nesmíme zapomenout, že i úředník je daňový poplatník. Konec konců, každý musí zaplatit. Nebo ne? Běžný daňový poplatník versus obrovské firmy. Kdo nezná daňové triky, ať se stydí.

Felicia Zeller ukazuje s úsměvem drobné daňové uniky každého z nás, ale poukazuje i na velké daňové zpronevěry, kterým se běžný daňový poplatník jen diví.

Hra měla premiéru v Staatstheater Braunschweig v lednu 2020.

Text německého originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

MARK WHEELER V DILIA

GAME OVER

Mark Wheeler

Velká Británie

Obsazení: 8 mužů, 9 žen

Žánr: hra vytvořená na základě metody verbatim

Dokumentární hra pojednává o kriminálním případě Brecka Bednara, o němž promlouvá jeho rodina. Na základě její výpovědi hra citlivě reflektuje sousled událostí, které vedly k Breckově zavraždění osmnáctiletým mladíkem „LD“. S tím se Breck seznámil na internetovém fóru. I přes intervenci rodičů jejich online komunikace pokračovala a v závěru neměli ani tušení o tom, že se jejich syn chystá s LD setkat. Tématem hry je manipulace a schopnost přesvědčivě se vydávat na internetu za někoho úplně odlišného, snaha izolovat mladého člověka, který si nějakým způsobem přijde odstrčený a nakonec i motivace agresora, jeho vlastní přiznání k zločinu a sexuální aspekty této vraždy. Hra je unikátní ve způsobu, jakým reflektuje jednotlivé strany a ukazuje rodinné trauma, ze kterého se nelze nikdy tak docela uzdravit.

Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

CHEQUERED FLAGS TO CHEQUERED FUTURES

Mark Wheeler

Velká Británie

Obsazení: variabilní

Žánr: hra vytvořená na základě metody verbatim

Nebezpečně rychlá jízda autem má mnoho příznivců mezi milovníky adrenalinu, fanoušky závodění i obdivovateli výkonných strojů. Jenže každý člověk, který za volantem riskuje, musí alespoň z malého procenta počítat s možností nehody. Jedno zbrklé rozhodnutí jako například nezapnout si bezpečnostní pás může mít celoživotní následky nejen pro daného člověka, ale i pro všechny jeho spolujezdce. Lze odpustit člověku, který ve chvíli nehody řídil? Je možné se jakémukoli nebezpečí za volantem zcela vyhnout? A pokud ne, jak se člověk rychle rozhodne, kdy už pro něj adrenalinu bylo dost? O těchto otázkách pojednává jedna z dokumentárních her Marka Wheelera *Chequered Flags to Chequered Futures*, která se snaží všechny řidiče, závodníky i „závodníky“ přimět k včasnému zamýšlení.

Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

CHICKEN! (1986)

Mark Wheeler

Velká Británie

Obsazení: 4 muži, 3 ženy

Žánr: činohra

Tématem hry *Chicken!* je bezpečnost na silnici. Autorovou motivací ke jejímu napsání bylo zvýšení dopravní ostražitosti mezi dětmi. Za tím účelem se rozhodl zpovídat městské strážníky o hlavních příčinách

autonehod. Na jejich popud autor oslovil učitele, kteří ho seznámili s dětskou hrou *Chicken! (Srabel!)*, při které se děti vzájemně hecují k přeběhnutí vozovky těsně před míjejícím autem. Na začátku autor nastoluje problematiku nenošení cyklistické helmy a rizika s tím spojená, čímž nás zavádí na falešnou stopu. Příčinou smrti jedné z hlavních postav se má nakonec přeci jen stát hecovací hra. Velká část hry vznikla na základě herecké improvizace, díky tomu je dialog svižný a hravý. Tato zdánlivá lehkomyšlnost pak vytváří věrný základ pro atmosféru a dynamiku okolností tragické nehody.

Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

MISSING DAN NOLAN (2002)

Mark Wheeler

Velká Británie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Žánr: hra vytvořená na základě metody verbatim

Ve hře *Missing Dan Nolan* užívá Mark Wheeler výpovědi okolí mladého muže, který se v roce 2002 začal pohřešovat. Autora na jeho případu zaujal fakt, že bylo pro blízké oběti takřka nemožné dostat jeho případ do médií či získat větší pozornost policie. Sám se o něm dozvěděl skrze leták v Tesco. Policie na jeho případ reagovala přezíravostí se slovy, že se mladík pravděpodobně utopil v řece. Autor se proto rozhodl za pomoci skupiny mladých lidí vytvořit tuto hru a pokusit se získat větší pozornost alternativním způsobem. Hra byla několikrát přepsána až do současné podoby, která obsahuje přesné výpovědi rodiny, přátel i zprostředkované výpovědi policie a dalších. Hru je možné uvádět s variabilním počtu herců a je přístupná i pro amatérské, poloprofesionální či školní skupiny.

Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

TOO MUCH PUNCH FOR JUDY (1987)

Mark Wheeler

Velká Británie

Obsazení: 6 mužů, 6 žen

Žánr: hra vytvořená na základě metody verbatim

Dokumentární hra *Too Much Punch for Judy* vznikla původně v osmdesátých letech na základě výpovědi aktréry dopravní nehody Judy. V letošním roce (2020) vznikla její revidovaná verze, která je obohacena o prolog, který upřesňuje podrobnější okolnosti celého případu a další překvapivý osud Judy. Hra se do současné doby dočkala neuvěřitelných 6058 repríz v nejrůznějších divadelních skupinách ve Velké Británii, ve výukových i nápravných zařízeních, amatérských souborech apod. Hra má za cíl upozornit na problematiku alkoholu za volantem, který má za následek množství dopravních nehod i tragických úmrtí. Podává sugestivní a otevřenou výpověď Judy, která se s tímto traumatem vypořádává. Zároveň představuje mnoho možností divadelního ztvárnění, která autor sám v poznámkách povzbuzuje.

Hra se v současné době překládá. Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

Vzhledem k nastalé situaci výpadku hudebních produkcí v rámci vládních opatření pro šíření koronaviru pro Vás nemáme žádné novinky. Těšíme se, že Vás budeme moci v dalším vydání Zpráv informovat o našich znovuoživených aktivitách.

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

**Rozhovor
s překladatelem
Andrzejem Jagodzinskim**

Foto: Aureliusz Marek Pedziwoł

Pamatujete si na váš první překlad z českého jazyka? Které dílo bylo pro vás vůbec nejtěžší přeložit?

Paradoxně těch „prvních“ překladů bylo hned několik: začínal jsem totiž dost netypicky překladem různých dokumentů Charty 77, které jsem publikoval v polských nezávislých časopisech, dále jsem překládal zprávy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a Svobodné Evropy o perzekucích v Československu a občas jsem překládal výborné samizdatové fejetony nebo drobné povídky. První větší text byla Magorova *Zpráva o třetím českém hudebním obrození*, a krátce na to první ryze umělecké texty – *Audience* a *Vernisáž* Václava Havla. Ty jsem přeložil okolo roku 1978, aniž bych doufal, že je někdy uvidím v divadle – a přece v době Solidarity v listopadu 1981 se tyto hry (a také *Protest*, též v mém překladu) hrály ve výborném divadle Teatr Powszechny ve Varšavě (bohužel jen krátce, protože po zavedení stanného práva 13. 12. 1981 až do začátku roku 1989 byly cenzurou zakázané). Tyto skvělé aktovky nejsou ale pro překladatele a navíc začátečníka vůbec jednoduché, takže mi daly hodně zabrat a pamatuji si, že jsem překlady upravoval ještě během čtených zkoušek. Ovšem vůbec nejtěžší, a to po všech stránkách, byl překlad opusu magnum Josefa Škvoreckého *Příběh inženýra lidských duší*. Pracoval jsem na něm skoro dva roky. V knize je několik desítek různých příběhů stríhaných jako ve filmu (Škvorecký tomuto stylu říkal promyšlený chaos), stejně tak hodně postav, které mají svůj jazyk, k tomu slangy a dialekty, a jako třetí kniha na dortu „čechoameričtina“ (naštěstí umím slušně anglicky a také existuje hodně obdobná „polskoameričtina“). Navíc má celý román asi tisíc strojopisných stránek – takže to byla docela fuška. Ale právě takové výzvy mám nejraději.

Do polštiny jste převedl díla Václava Havla, Josefa Škvoreckého, Jiřího Gruši, Karola Sidona, Josefa Formánka a mnoha dalších. Podle čeho si díla k překladu vybíráte?

Já jsem nikdy nebyl nájemním překladatelem – ani před rokem 1989, ani potom – a zásadně překládám jenom věci, které se mi líbí, z kterými se cítím spřízněný a samozřejmě na které vystačím. Znamená to, že v naprosté většině si sám texty vybírám podle vlastního vkusu a pak se snažím najít nakladatele. A pokud občas dostanu nějakou nabídku, tak si nejdříve text velice pečlivě prostuduju. Musím se s ním spřátelit, mít ho rád, protože jen tehdy mám radost z práce a dokážu sedět u počítače deset až dvanáct hodin. Stejně touto prací člověk nezbohatne (netýká se to jen bohemistů, ale všech překladatelů, alespoň v Polsku), s tím jsem se už dávno smířil. Proč bych se tak ještě zbavoval radosti z překladatelské práce a ztrácel čas průměrnými nebo komerčními texty?

V Česku (a potažmo v Československu), byli polští autoři vždy velmi populární. Jak je nejen současná česká a slovenská literatura vnímána v Polsku?

Česká literatura je v Polsku nesmírně populární, mnohem víc, než je tomu naopak, a také se docela hodně vydává (v posledních letech je to přes třicet knížek ročně). Bohumil Hrabal a Milan Kundera jsou u nás naprosto kultovními autory: vyšlo snad všechno, co napsali, a většina jejich knih měla několik vydání a to i přesto, že Poláci bohužel málo čtou, mnohem méně než Češi. Každým rokem (a každou vydanou knihou – zatím jich je sedmáct) roste v Polsku popularita Josefa Škvoreckého, a Václav Havel (zatím mu v Polsku vyšlo také sedmáct knih) je v intelektuálních kruzích napříč generacemi naprosto mimořádnou autoritou. Z mladší generace spisovatelů se v Polsku těší oblibě především Radka Denemarková, Jáchym Topol nebo Jaroslav Rudiš. A to už vůbec nemluvíme o Haškové Švejtkovi. Od roku

44 LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

1931 vychází snad každým rokem. Navíc má u nás Švejk desítky památníků a fanklubů jako opravdová rocková hvězda!

Nedávno jsem četl polskou disertační práci o české ineditní literatuře vydávané v našich „podzemních“ nakladatelstvích v letech 1978–89 a s úžasem jsem se dozvěděl, že v Polsku tehdy vyšlo více než sto překladů českých knih – jen ruské nezávislé literatury jich bylo v té době o něco málo víc. To jsem opravdu nevěděl, i když jsem v těchto letech také většinou publikoval právě v „podzemí“ (my v Polsku nepoužíváme termín samizdat, protože s výjimkou let 1976–79 naprostá většina knih byla tištěná a vydávala je ve velkých nákladech – často větších než dnes – specializovaná profesionální nakladatelství, která ovšem působila bez souhlasu komunistického státu a tudíž byla perzekuovaná).

Na druhé straně je třeba říci, že v Polsku existuje jistý stereotyp o české literatuře – že je ironická a vtípná, mající odstup od reality. Proto se u nás neujali spisovatelé, které je těžko takto popsat – třeba Jakub Deml, Richard Weiner nebo Ladislav Klíma (každému z nich v Polsku vyšla alespoň jedna kniha, Demlovi dokonce tři včetně *Zapomenutého světla*, ale větší popularitu však nezískal ani jeden). Možná je to ale tím, že jsou příliš avantgardní.

Je podle vás překlad umění, nebo řemeslo? Co je kromě znalosti jazyka potřeba?

Myslím si, že dobrý překlad je uměním a je k tomu potřeba dobře ovládat řemeslo. Já se ale teorií uměleckého překladu nezabývám a jenom ze zkušenosti vím, že nejdůležitější ze všeho je dokonale ovládat vlastní jazyk. Protože nedostatky ve znalosti cizí řeči se dají alespoň částečně kompenzovat pomocí slovníku, různých příruček a dnes už i Internetu, ovšem absence jazykového citu nebo schopnosti rozlišovat styl a formu textu ve své mateřštině je pro překladatele naprosto vražedná. S tím se dá těžko něco dělat, protože do značné míry je to otázka vrozeného talentu

a nadání. Je to ale i výsledek toho, jestli člověk v dětství a raném mládí četl knihy, tedy zda je sečtělý a má díky tomu odposlouchané různé literární styly. Ve zralém věku už to jen těžko dožene.

Přeložil jste divadelní hry Václava Havla, Pavla Kohouta a také dvě hry slovenského dramatika Viliama Klimáčka. Jak polská divadla přijímají českou a slovenskou dramatikou? Objevuje se na polských scénách často?

Bohužel už léta se česká a slovenská dramatika objevuje na polských scénách velmi zřídka. Ovšem podobně, jak mnoho jiné zahraniční dramatiky. Z českých autorů se občas ukáže Václav Havel (bohužel se to ale nedá srovnat se začátkem 90. let, kdy jeho hry hrálo téměř každé druhé polské divadlo), občas taky Petr Zelenka a výjimečně Pavel Kohout, ale to je všechno. A na hru slovenského dramatika na našich jevištích si už dokonce ani nepamatuji. Upřímně řečeno, nevím, čím to je, že se Poláci zrovna v divadle otočili k Čechům a Slovákům zády.

Sledujete českou divadelní scénu? Zaujal vás některý ze současných českých dramatiků, jehož hru byste si případně rád přeložil?

Nedá se říct, že ji systematicky sleduji, ale čtu pravidelně „Svět a divadlo“ a v něm vyhledávám především nové české hry. Taky příležitostně zajdu do divadla, když jsem v Praze nebo Brně. Takže sice nemám plnou orientaci, ale je pár her, které bych rád přeložil:

Milana Uhdeho, Arnošta Goldflama nebo Davida Drábka. Jenom kdy na to najít čas? I když na druhé straně, hry překládám velice rád, protože přitom jaksi „odpočívám“ a taky – neskromně řečeno – myslím si, že mám trochu cit pro dialog.

Jaká je situace v polské současné dramatice? Máte pocit, že existuje nějaký současný polský dramatik, kterého Česká republika dosud neobjevila a měla by?

V tomto buhužel nejsem žádný expert a hlavně mi chybí základní informace – nevím totiž, kdo ze současných polských dramatiků je v Česku momentálně známý. Já jsem sice žil v Praze skoro 11 let, ale bylo to v letech 1991–2001, a od té doby se tím už nezabývám. Současná polská dramatika se má ale velmi dobře – různé úřední nátlaky za posledních 4–5 let jí asi jen prospívají. Moc zajímavá je jak starší generace (Lidia Amejko, Tadeusz Ślobodzianek, Paweł Huelle a před nedávnem zesnulý Janusz Głowacki), tak i trochu mladší, ve které dominují ženy: Dorota Masłowska, Małgorzata Sikorska-Miszczuk, Magda Fertacz nebo Julia Holewińska + dva muži: Artur Pałyga a Michał Walczak. Víím, že většinu z nich vyšly překlady her v časopise „Svět a divadlo“, ale nemám informaci, jestli se dostaly taky na česká jeviště.

Na čem v současné době pracujete?

Letošní rok měl být mimořádný pro naše vzájemné vztahy, protože Česká republika měla být čestným hostem knižního veletrhu ve Varšavě a Polsko v Praze. Bohužel pandemie všechno zmařila. Letos se ani jeden z veletrhů konat nebude a zatím nevíme, zda se dá vzájemná propagace obou literatur posunout na příští rok. Co ale snad zůstane, jsou přeložené a k vydání připravené knížky (některé už jsou na světě), a část na podzim přesunutých literárních prezentací a festivalů, kterých se mají zúčastnit čeští spisovatelé. Proto pracuji se stejnou intenzitou.

Na začátku roku jsem dokončil redakční práce na rozsáhlém výběru povídek Josefa Škvoreckého (vyšel v půlce března) a potom jsem přeložil úžasné pohádky pro malé a velké – *Malý pan Talisman* Karola Sidona a knihu skvělých esejů Jindřicha Chalupeckého *Expresionisté*. Teď pracuji

na překladu velice zábavné kuchařky Václav Havla, a po ní se už těším na román *Cizinec hledá byt* Egona Hostovského. Podzim je zadáný pro slovenskou literaturu, tentokrát non-fiction. Bude to dokonale zdokumentovaná a výborně napsaná reportáž o válce v Donbasu. Takže do konce roku se určitě nudit nebudu. Taky příští rok mám už skoro úplně plný.

Rozhovor připravily Veronika Žáková,
Helena Eliášová a Marie Špalová.

ANDRZEJ ŚLAWOMIR JAGODZIŃSKI (*1954)

Bohemista a překladatel

V letech 1973–1978 studoval českou a slovenskou filologii na univerzitě ve Varšavě. Během studií začal spolupracovat s polskou a československou demokratickou opozicí. Podílel se na práci polských nezávislých periodik, ilegálních nakladatelství, a spolupracoval také s československými emigračními časopisy v Británii, Francii či Německu. V té době používal pseudonymy Beata Róji-Porubská, Tomasz Robiński, Andrzej Iwan. Vedle vlastních publicistických textů a překladů slovenských i českých knih, byl zakladatelem Sdružení polských spisovatelů a pod názvem *Vyhnanci* vydal rozhovory s českými spisovateli v exilu. Člen Polského PEN klubu.

Po listopadu 1989 pracoval jako korespondent v novinách *Gazeta Wyborcza*. Zastával funkci ředitele Polského institutu v Praze, byl kulturním radou Polského velvyslanectví v Praze a také ředitelem Mezinárodního visegradského fondu (2003-2006). Působil jako ředitel Polského institutu v Bratislavě a kulturní rada Polského velvyslanectví v Bratislavě (2010-2015). Překládá texty českých autorů, mj. Václava Havla, Milana Kundery, Josefa Škvoreckého, Bohumila Hrabala nebo Pavla Kohouta.

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

V přehledu níže naleznete jako obvykle souhrn nejzajímavějších premiér či obnovených vysílání, resp. vydání děl, na jejichž licencování se DILIA za zastupované autory podílela.

PREMIÉRY

ROZHLASOVÉ ČETBY A ADAPTACE

1920–1996

Autor: Kapitáňová Daniela

Český rozhlas Praha

AŽ DELFÍN PROMLUVÍ

Autor: Merle Robert Jean

Georges

Český rozhlas Praha

BUDULÍNEK

Autor: Vít Peřina

Český rozhlas Praha

**ČESKÁ CIKÁNSKÁ
RAPSDIE**

Autor: Josef Serinek

Český rozhlas Praha

DOMOVNÍ DŮVĚRNOSTI

Autor: Jindřiška Smetanová

Český rozhlas Praha

KAM V BRATISLAVĚ

Autor: Beňová Jana

Český rozhlas Praha

**KRÁTKÉ ROZHOVORY
S ODPORNÝMI MUŽI**

Autor: Wallace David Foster

Český rozhlas Praha

MALÁ ANKETA

Autor: Karvaš Peter

Český rozhlas Praha

**MILENEC LADY
CHATTERLEYOVÉ**

Překlad: František Vrba

Český rozhlas Brno

**MUŽ, KTERÝ SI NECHAL
ČISTIT BOTY**

Autor: Křišťufek Peter

Český rozhlas Praha

NEŽÍT SE LŽÍ

Autor: Solženicyn Alexandr

Isajevič

Český rozhlas Praha

ODPOVĚDNOST UMĚLCE

Autor: Tarkovskij Andrej

Český rozhlas Praha

OSENÍ

Collete Sidonie-Gabrielle

Český rozhlas Praha

POHYBLIVÝ BOD

Autor: Brook Peter

Český rozhlas Praha

**POSTAVA KUGELMASSE –
ŠÍLENCŮV PŘÍBĚH – SMRT
KLEPE NA DVEŘE**

Autor: Allen Woody

Český rozhlas Praha

RODNÉ MĚSTEČKO

Autor: Sloboda Rudolf

Český rozhlas Praha

ŘÍMSKÉ ELEGIE

Autor: Brodsky Joseph

Český rozhlas Praha

SEDM SVĚDKŮ

Autor: Karvaš Peter

Český rozhlas Praha

SKOŘÁPKA

Překlad: Ladislav Šenkyřík

Český rozhlas Praha

STARCŮV ZÁPISNÍK

Autor: Ungaretti Giuseppe

Český rozhlas Praha

ÚTĚK Z RODNÉ OBCE

Autor: Sloboda Rudolf

Český rozhlas Praha

VRAŽDA PRO ŠTĚSTÍ

Autor: Škvorecký Josef

Český rozhlas Praha

ZTRÁTA VKUSU

Autor: Štefánik Ondrej

Český rozhlas Praha

TELEVIZNÍ INSCENACE

BALADA Z HADRŮ

Záznam představení Divadla ABC, 1960

Režie divadelní představení:

Ján Roháč

Autoři divadelní hry:

Jan Werich a Jan Voskovec

Kostýmní výtvarník:

Adolf Wenig

Režie tv záznamu:

Miloslav Zachata

Česká televize Praha

CYRANO Z BERGERACU

Záznam představení Divadla na Vinohradech, 1987

Režie divadelního představení:

Jaroslav Dudek

Režie tv záznamu: Jaroslav Dudek

Kostýmní výtvarník: Jarmila

Konečná-Ditrichová

Scénografie: Zbyněk Kolář

Česká televize Praha

NAŠI FURIANTI

Záznam představení Divadla v Dlouhé, 2011

Úprava textu: Jan Borna

a Miroslav Macháček

Česká televize Praha

JAKUB A JEHO PÁN

Záznam divadelního představení z Divadla Bez zábradlí

Autor: Kundera Milan

Česká televize Praha

MANŽELKA RONALDA SHELDONA

Autor: Quentin Patrick

Česká televize Praha

USPOŘENÁ LIBRA

Autor: O'Casey Sean

Česká televize Praha

AUDIOKNIHY

ANDĚLÉ V MÝCH VLASECH

Překlad: Vlasta Hesounová

KOKAY s. r. o.

EMIL A UPÍŘI

Autor: Pavel Brycz

Euromedia Group, a. s.

MOTÁKY NEZVĚSTNÉMU

Autor: Pecka Karel

Daniel Pagáč audiokniha

O STATEČNÉM KOVÁŘI

Námět: Jaroslav Petřík

a Bohumil Steiner

Supraphon a. s.

PACHUŤ SMRTI

Překlad: Jiří Lexa

Radioservis, a. s.

ROZBITÉ OKNO

Překlad: Stanislava Míčková

Audiotéka.CZ s. r. o.

VELKÁ VLAKOVÁ LOUPEŽ

Autor: Crichton Michael

Radioservis, a. s.

REJSTŘÍK

ČESKÉ HRY

Tereza Agelová, Marie Mlatečková – asi.milování
Tereza Agelová – dvě čárky
Jan Plachý – OBRAZ
Tomáš Loužný – VYVOLENÝ
Marie Nováková – BOUŘKA
Marek Epstein – LAJF
Barbora Haplová – CHIBYČKY
David Košťák – KONEC VLAŠTOVČÍ SezonY
S.d.Ch. – TMA MILOSRDENSTVÍ (2018)
Štěpán Vranešic – ZVONÝ BEZ VĚŽÍ CINKAT NEUMĚJÍ
Lev Nikolajevič Tolstoj, Daniel Majling, Roman Polák – ANNA KARENINOVÁ
Roman Polák – ĐAKUJEM, ŽE SI MA ZABIL
František Švantner, Roman Polák – NEVESTA HŮL
AĽa Rachmanovová, Roman Polák – RUSKÉ DENNÍKY
Jiří Just – ODBOJÁŘKY
Zdeněk Zelenka – NESMRTELNÁ TETA ZNOVU ŘÁDÍ!

PŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

Małgorzata Sikorska-Miszczuk – YEMAYA – KRÁLOVNA MOŘÍ (YEMAYA – KRÓLOWA MÓRZ)
Sandra Szwarc – FASHION VICTIM (2018)
Maria Wojtyszko – SAM ANEB PŘÍPRAVA NA RODINNÝ ŽIVOT
(SAM, CZYLI PRZYGOTOWANIE DO ŻYCIA W RODZINIE, 2014)
Fredrik Brattberg – VIRUS-FUGA (2020)
Robert Caisley – TRABLE S MISTREM KOMEDIE aneb SKVĚLE NAČASOVÁNO
(A MASTERPIECE OF COMIC... TIMING! 2016)

Krzysztof Ćwikliński – NOČNÍ HOST (Nocny gość)
Janusz Glowacki – ANTIGONA V NEW YORKU
Janusz Glowacki – FORTINBRAS SE OPIŁ
Maria Goos – RODINA (Familie, 1999)
Tadeusz Kantor – WIELOPOLE, WIELOPOLE
Georg Franz Kreisler – DNES VEČER: LOLA BLAU (Heute Abend: Lola Blau)
Jean-Pierre Martinez – NAŠI NEJHORŠÍ PŘÁTELE (Nos pires amis)
Jean-Pierre Martinez – PEKELNEJ VEČER (Une Soirée d'enfer)
Jean-Pierre Martinez – DŮM NAŠICH SNŮ (La Maison de nos rêves)
Jean-Pierre Martinez – NEZASTIŽENÝ ADRESÁT (Avis de passage)
Abel González Melo – ČAMAKO (CHLAPEC) (Chamaco)
Isabelle Mergault – DŮVOD MILOVAT ANEB ROZUMNÁ A MILOVANÝ (La raison d'aymé)
José Sanchis Sinisterra – STRACH A BÍDA FRANCOVY ŘÍŠE
(Terror y miseria en el primer franquismo)
Volker Schmidt – TEXTILNÍ TRILOGIE (Musíš být vděčná / Můžete být rády / Jsme šťastné) (Textil-
Trilogie (Man muss dankbar sein, Ihr könnt froh sein, Wir sind glücklich), 2017)
Jordan Tannahill – BOTTICELLI V PLAMENECH (BOTTICELLI IN THE FIRE, 2018)
Jules Verne, Sébastien Azzopardi, Sacha Danino – CESTA KOLEM SVĚTA ZA 80 DNÍ
(Le tour du monde en 80 jours)
Sergio Martínez Vila – MOJE ČUBKA (Mi Perra, 2017)
Tennessee Williams – TETOVANÁ RŮŽE (The Rose Tattoo, 1951)

NEPŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

Kevin Rittberger – IKI.radikalmensch (2019)
Felicia Zeller – Der Fiskus (2019)
Mark Wheeler – GAME OVER
Mark Wheeler – CHEQUERED FLAGS TO CHEQUERED FUTURES
Mark Wheeler – CHICKEN! (1986)
Mark Wheeler – MISSING DAN NOLAN (2002)
Mark Wheeler – TOO MUCH PUNCH FOR JUDY (1987)

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA DILIA

V rámci Překladatelské dílny DILIA 2020 vznikají nové překlady **tří současných polských her.**

MAŁGORZATA SIKORSKA-MISZCZUK: YEMAYA

SANDRA SZWARC: FASHION VICTIM

MARIA WOJTYSZKO: SAM

Více informací o probíhající překladatelské dílně a textech naleznete v těchto Zprávách v sekci Přeložené zahraniční hry, na našich stránkách www.dilia.cz nebo pište na haplova@dilia.cz.

PROJEKT VZNIKÁ ZA PODPORY DOZORČÍ RADY DILIA
A FABULAMUNDI – PLAYWRITING EUROPE.

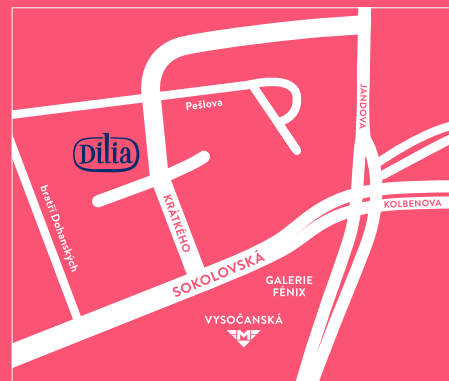

nikdy to není ideální a přesto si to první rande představuješ
jako nejhezčí den pod sluncem jenže pak
je něco trochu mimo plán řekneš si kam byste mohli jít co dělat
a čemu by bylo fajn se vyhnout jakože
fakt by bylo dobrý nemluvit o svém bývalém nebo
neposlouchat kecy o jeho bývalé kterou strašně
miloval nebo věty typu jak chceš ty si schovej až do vztahu ne
sakra na první schůzku kámo taky ty
vole slyšet kámo je nářez mimo jiné doufáš že nepůjdete na
burgery protože fakt se před ním nechceš
ládat masem houskou zeleninou kdy pořád něco padá vůbec
na prvním rande by se nemělo jíst
holky z toho mají trauma kromě toho by fakt na prvním rande
měl platit on i když nevydělává jinak je
to fakt trapas ale někdy se tohle všechno zkrátka stane a ty jíš
burger on vypráví o své bývalé a
prohlašuje že to bude jak chceš ty jde se platit ty vytahuješ
svoje peníze a vůbec nevíš co tady s tím
člověkem děláš

(Tereza Agelová a Marie Mlatečková: asi.milování)

Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.

Kudy k nám:

Metrem B na stanici „Vysočanská“, poté cca 3 min. směrem za
ČSOB (platí pro oba východy z metra).

U stanice metra jsou zastávky mnoha autobusů a tramvají.
V přízemí naší budovy se nachází restaurace, na budově je
velký nápis DILIA.